The Theosophical College Annual

March, 1947

JL
R.216-m,
N47
191601

THE THEOSOPHICAL COLLEGE ANNUAL

MADANAPALLE

March—1947

"YOUTH SAVES THE WORLD"
by Einar Jónsson

THE THEOSOPHICAL COLLEGE
FLAG OF UNITY

THE whole world is longing for peace but it cannot come by mere pious wishes and platitude talks, or like a Christmas present or Easter dinner or even by legislation. Peace can come only through spiritual unity, fellowship and sharing.

The Madanapalle Theosophical College declares its allegiance to the ideal and practice of this spiritual unity through its Flag which symbolises the essential unity of man's variations of response to the Universal Reality in the great spiritual cultures known as the Religions. The design consists of the background of the one Reality behind all external varieties symbolized by the *Serpent* of eternity and wisdom, and the interlaced *Triangles* of spirit descending to matter and matter re-ascending to spirit, which is the perpetual process of Life. Out of these have come the Lotus-Circle of Vedic culture which in its beginnings was at one with Zoroastrian culture, and in its elaboration includes the Sikh culture, and in all its phases affirms the unity of all beings in origin, experience and destiny, the Eight Petals suggesting the "Noble-Eightfold Path" of Buddhism; then the Cross of Christian culture in the world; and later *the Crescent Moon and Star* of Arabian culture. So the emblem includes in intention all the spiritual cultures of human history. Its message is that from the Vedic *unity*, the Buddhist *calm*, the Christian *love*, the Islamic *self-surrender* comes individual peace; and from their future spiritual interaction in the general life of humanity will come the ultimate and assured peace for which the bewildered nations are longing.

R-216·M75—N32
N47.

Sotto Voce

IN spite of the many difficulties still standing in the way of bringing out a College Magazine, the publication of this magizine, though only as Annual, is being resumed 4 years after its suspension, in the belief that an outlet for literary crative expression is a necessary part of College work. Writing, as Bacon said, makes an exact man, and the quality of precision, and exactness is the sine qua non of the discovery of Truth—which is the fundamental basis of all education.

Look where we will at the world today, every problem of life eludes solution, because people—educated all of them—refuse to be exact and precise, in facing it. Two wars have de vastated both the material and spiritual possessions of mankind, but still few desire to face the fundamental cause of war and eradicate it. Our own country is rent in divisions which are poisoning the very foundations of daily life, and yet apart from tinkering at the surface, no one dare face the fundamental cause of our malady.

Now one reason for all this is that most of the people who guide the destinies of mankind today are not writers, but only talkers. The gift of the gab which leads men these days to seats in the Cabinets is not necessarily linked with the gift of exact thought—and all progress is based on exact thought. Is it not curious that the greatest thinkers of a country hardly ever find a seat in its parliaments—Shaw, Wells, Einstein, Tagore, Raman—? Plato envisaged the government of his Republic by Philosophers, that is Writers, and not Sophists or Talkers.

An educated man ought to be an exact man, even though he must also be a facile man. His facility of speech or writing must be used in service of Truth, and not prostituted to indefiniteness and vagueness. The communal troubles that we are witnessing today—would they ever have arisen if the leaders had been exact and precise in their words ?

Our country is standing on the threshold of a new era, and will require real leaders in all walks of life. But the very basis of their leadership must be Truth, which is impossible if it is not based on precision. And as the new leadership must come out of the ranks of the College students, it is vital that the latter train themselves not only to think, but to think truthfully, that is with precision and exactness. And there is no greater aid to this than to put down their thoughts on paper. A spoken word need not be accurate, for few care to remember it long enough to verify it. But a written untruthful word, immediately catches the eye, and if the writer be too frequent in his inexactitudes, he will soon gain the reputation of being a propagandist, and then no one who is disinterested will take him seriously. Gandhiji's written word carries because of this quality of precision and truthfulness.

91601
600 008

224

And so here is another opportunity for our students to hitch their waggon to the star and start going—

—B. R. KUMAR

Behold but One in all things ; it is the second that leads you astray.

—Kabir

THAT this insight into the nature of things and the origin of good and evil is not confined exclusively to the saint, but is recognized obscurely by every human being, is proved by the very structure of our language. For example, how significant it is that in the Indo-European language, the root meaning 'two' should connote badness. The Greek prefix dys—(as in dyspepsia) and the Latin dis—(as in dishonourable) are both derived from 'duo'..................Language confirms the findings of the mystics and proclaims the essential badness of division—a word, incidentally, in our old enemy 'two' makes another decisive appearance.

—ALDOUS HUXLEY

Editorial

EDITORIAL is one of those conventional decorations which stretch over an infinite variety of merit and use from the ridiculous to the sublime. Between a pompous Polonius and a pyrrhonian Pilate ranges the gratuitous role of Editor. Usually editorials are such stuff as—lies are made of, except of course just that ubiquitous one which at the moment holds the editorial pulpit.

First one word about the wares presented in this volume under the pretentious name of Annual. That is the fashion in these days of rationing in order to keep up still the prestige of a zealously-cherished academic tradition at least in the style of 'we have *also* done it.' There is much virtue in a small 'also.' It is gratifying in one way that the vernacular has come to its own and holds a fairly full share. The talents of the young are now turning in a patriotic direction and it should be well to bear in mind the caution, 'Patriotism is not enough," coming from the West which has burnt more than its fingers in the fires of blatant Patriotism.

Now to justify and rise to the height of the Editorial status. Thanks to the two or three Judases of Atom bombs, with a host of worse Judases now alleged to be in America, we are supposed to be living in a New Age—the Atomic Age. The world is under the Terror of the Mighty Atom. The problem of atomic energy and its misuses now governs all the discussions of the policy in almost every field. It pervades not only diplomacy and economics but even philosophy and religion. It is said that 'it has been heard of in Hollywood, and may cross the cricket field; it will steal up to the nursery floor like the scent of onions from a slut's kitchen.' Mankind has at last managed to forge the weapon of its own total destruction. This is the new devilish end to which man has dragged the whole of creation, it *seems*.

But there is a silver lining to even the darkest cloud that rises only from the world's collected waters of thought and feeling; and out of evil cometh also good. It is good that humanity has been brought face to face with this too-long-delayed crisis and *whatever* happens after this by way of change cannot but be wholesome to the world, sick and perishing. But for the atom bomb the war could not have ended even outwardly and prepared the world for its conferences and leagues, charters and deals. The U. N. O. and UNESCO are but preludes towards a New World Order whose watchwords will be Justice and Love.

One does not dread so much another war, though an Atomic War, as another period of Devilish Peace, for peace can be worse than war. Yet there is hope for the world. By the power of the Atom the world has been terrorised; by the knowledge of the Atman the world can be healed and saved. The Atman is more than the equivalent of the Atom though *numerologically* speaking Atom and Atman are one. One fancies that the splitting of the ATOM and the resolution of the O into A and N, and finally the transposition of these to form a group of five letters may symbolize the miracle of a New Life for mankind. We need *Atomic* thinking and *Atmanic* realisation.

Science to-day is turning the corner. The long night is over and it is now the twilight of the new morning. This is the beginning of another cycle. For where the *pravritti* and *nivritti margas* or the analytic and the synthetic ways meet there happens a fundamental change in understanding and life. It marks the union of Science and Religion, the Head and the Heart of Life. Three cheers to Science on its discovery of Self!

And wiser counsel there can be none than those sage words of the Gita, the Science of the Eternal.

उद्धरेदात्मनाऽऽत्मानं नात्मानमवसादयेत् ।
आत्मैव ह्यात्मनो वन्धुरात्मैव रिपुरात्मनः ॥

वन्धुरात्माऽऽत्मनस्तस्य येनात्मैवात्मना जितः ।
अनात्मनस्तु शत्रुत्वे वर्तेतात्मैव शत्रुवत् ॥

Let a man raise the (atom)-self by the Atman-Self and not let t (atom)-self become depressed; for verily the Atman-Self is the friend o his (atom)-self and also the Atman-Self is the enemy of the (atom)-self.

The Atman-Self is the friend of the (atom)-self of him in whom t (atom)-self is vanquished by the Atman-Self; but to the unsubdue (atom)-self the Atman-Self verily becometh hostile as an enemy.

May the world raise the new cry of Victory, " Let the aton self die. Long live the Atman-Self!"

—EDITOR

Ganesa

The great deluge before,
For eons, Thou didst bide
A child unique, e'er more
Our stay when woes betide.

No womb begot Thy mould,
When Mother, virgin, coy,
Did first the Lord behold,
She blushed; Thy shape was Joy.

Thine elfin eyes so shrunk,
Thine ears that flap so free;
For nose, thy dangling trunk—
Thy form is full-blown glee.

What fun, astride Thy mouse
To trip down Kailas Hill!
Why vainly seek'st a spouse
Beside each tank and rill?

Athwart the stellar brow,
Whence sun and moon retrace,
Thine after-born and Thou
Engage to run a race;

While he on lightning wings
The fleeing clouds doth chase
By dizzy leaps and flings,
And the angel crowds amaze,

A gleam adorns Thine eyes
As Thou from course of race
Dost turn and stalk in trice
Around Thy Parents-brace!

And when Vyasa sings the lay
Of Kuru's clans and feud,
And the Muse fails essay
To Minstrel's soaring mood,

Thy tusk Thou rivest for pen
And divinely biddest pour
From Meru's slope and glen
The brave elan galore.

—C. R. VENKATARAMAN

The Song of an Atom Bomb

Oh man! Your most mischievous mind
  Was ever to all unkind.
But if an Atom lived in peace
  I thought you would not mind!

Alas! with your art, you broke my heart;
  And you shall pay for the fun!
An Atom small shall make you lose
  All that you have won!

My broken heart will curse your life,
  And things you wish to save;
Your hopes shall fly, your arts shall die,
  Your house shall be your grave!

No mountain range can crush my might
  No sea can cool my hate!
No man can quench my thirst for blood!
  I wield the power of fate!

When war and strife, on earth are rife,
I shall dance the dance of death!
But if you fear, and peace declare,
I shall eat your rest and faith!

I shall hunt you all, both big and small
I shall hunt from Pole to Pole!
But, though I can kill all men at my will
Alas! I must lose my soul!!

—VINDA KARANDIKAR

With kind acknowledgments to the author and to the editor of *The Social Welfare*.

The Song of the Atman

GITA X

ARJUNA SAID:

Thou art the supreme Eternal, the supreme Abode, the supreme Purity, eternal divine man, primeval Deity, unborn, the Lord! Thyself indeed knowest Thyself by Thyself, O Purushottama; Source of beings, Lord of beings, Shining One of Shining Ones, Ruler of the World! Deign to tell without reserve of Thine own divine glories, by which glories Thou remainest, prevading these worlds.

THE SUPREME ATMAN SAID:

I, O Conqueror of sleep, am the Self, seated in the heart of all beings I am the beginning, the middle and also the end of all beings.

Of creation the beginning and the ending, and also the middle am I. Of sciences the science concerning the Atman.

And whatsoever is the seed of all beings, that am I; nor is there aught moving or unmoving, that may exist bereft of Me.

There is no end of My divine powers. What has been declared (and known) is only illustrative of My infinite glory.

Whatsosever is glorious, good, beautiful and mighty, understand thou that to go forth from a fragment of My splendour.

—From the translation of Annie Besant

A Holiday From Hades

I got fed up with my life in Hades. While I was in the earth I had learnt to live on a few ounces of the pasty, rubber-like mass which one got by cooking Brazilian rice. I had also braved innumerable winters in a uniform of Gandhian nudity, a strait to which we were raised in these days in the name of village self sufficiency—want in fact. Here in Hades I had no such discomforts and was in a way happy. Yet I was feeling horribly homesick and wanted to get back to the best of all possible worlds at least for a while.

With such feelings of vague restlessness, I pottered about the place aimlessly. Two men were in hot discussion about something. I went near them and found them to be Newton and Einstein. Here was Newton trying to settle his score with his great rival. Poor Einstein was employing all his relativistic jargon to convince Newton, but the discoverer of the cause for the fall of the apple simply refused to be convinced. Averse to all the mysteries of mathematics, I felt at sea and moved away from the place as men are used to on the approach of a military lorry.

Not far from here sat Chamberlain who always missed the bus. Poor man, his numerous requests to take his umbrella down to this place of the dead had consistently been rejected. Added to this he was distracted to find that Hitler, to whose rise to power he was so very instrumental, had followed him hither with such unreasonable haste. He was pouring invectives on a heavy figure, which I identified to be Stalin, his face as ever. But Stalin sat with his usual calm, intently watching a half-starved, over-worked man with a Swastika on his arm. This was Hitler who was busy with his plans to conquer Hades and establish the superiority of the Aryan race here. A look at all these men!—and I felt more convinced than ever that what I needed most at the time was a holiday from Hades. Since it was the weekly holiday for the ethereal lamp-lighters, the place was murky.

So I slipped away unnoticed and landed with a thud on the earth in what I found to be a magnificent city, but without the din and roar of the cities of my days. Then we had a few skyscrapers in a city called New York, but now by the side of the imposing structures here, those must appear not to scrape the sky but to scrape the dust—but here was no dust either. I saw small cylinders moving up and down between the flats and on closer inspection I found them to be jet-propelled conveyances for reaching the lofty dwelling places. I stood in the street, gazing at the wondrous spectacle fleeting past

me. Huge limousines of plastics drove on with astounding speed noiselessly. I wondered how these automobiles ran so swiftly without the least noise. A car stopped in front of what appeared to be a garage. A man came out and emptied a can of some liquid at the back of the car. I went near and saw the can was labelled "Liquid Air—Motor Fuel." So petrol had gone out and men had taken to using liquid air for fuel! I heard the man tell the driver, "Citizen, your car has now fuel enough for a 1000-mile trip." Then I realised what immense resources of power these men had.

Just then I saw two fair young things moving past me with angelic grace, clad in what I guessed were raiments of glass. On the road they passed a beauty parlour and the younger of the two just gazed at a mirror there. Immediately a photo-electric cell played on the different parts of the face and detected the flaws in her make-up. After scanning the face thus, the cell set another relay in action and like little jacks in the box, a pencil of lipstick, a tube of cream, powder puff and a hair brush jumped out of a box and worked neatly on the face and when the make-up was over, the little robots got back into the box. A sweet voice cried out from within, "Now dear, you look smart again." The girls moved off and then I noticed another startling fact. Their parasols kept following them over their heads by themselves like two birds. I guessed the girls had two small electromagnets in their bonnets and the parasols being magnetic, were attracted to them. Later I found the electromagnets were worked by dynamoes in the soles of their shoes, utilizing the energy spent while walking. At night a small mechanism could be fitted in and this would give bright, little sparks lighting the way they went.

Still dazed, I walked along till I reached a vast building at the gates of which I saw a lively medley of electric sparks which resolved itself into the words "States Supply Corporation." This was a giant factory making all that human needs could demand. The workmen were arriving for their shift then in helicopters which swooped down from the sky like so many vultures. From the meters on the machines I found that they came from places, hundreds of miles from the factory. As soon as a workman passed into the factory the time of his arrival was noted automatically by means of the ubiquitous photo-electric cell. The workmen themselves just tended the machines, all the processes being entirely automatic.

I wanted to see the power-house of this vast assembly of machines, but I was disappointed to find it was a little room, no bigger than the shack I used to occupy at college. I wondered how this could house an engine of such

tremendous power. The engine was also a tiny mechanism. A placard on it read "Power supplied by the conversion of mass into energy by the gradual annihilation of one pound of water fed into the machine on 21st August 2022." I remembered the date that day. It was 7th April 2024! The engine had been running continuously for nearly two years on such an incredibly small amount of water. But then I remembered Einstein's equation for the release of atomic energy, which I had read about. I decided I should inform the old man in Hades about this, furnishing him with another weapon in his armoury for his battle against Newton.

In a corner of the factory I saw a spotlessly clean building that appeared to be a hospital. Here it was that infants born in the precincts of the factory were treated. The new-born infant was injected with doses of vitamin concentrates and vivicillin—a new wonder-drug with which to fight all the diseases of the body, thus ensuring his health for life. So naturally there were no hospitals anywhere since there were no ailments to be treated!

I got away from the factory, convinced that I had been visiting a new world. Next I walked into a hall full of youths listening to a man on a platform, demonstrating some experiments and writing down formulæ on the black-board. So this was a classroom. But it looked even more comfortable than a theatre. I went near the platform and only then did I realise that the Professor and the apparatus he was handling were not real, but only phantoms. He was really thousands of miles away in a television studio, but was lecturing to his students the world over. with the help of three-dimensional television. What a contrast to my days, when we had to listen, day after day, to a little man with a pock-marked face, who used to blow his nose every third minute into his snuff-smeared handkerchief! I tried to follow the class, but I could not, it was all new knowledge!

From the college I went to a hall with a huge auditorium. It was full of people with a gay chatter. This was a theatre. When I was admiring the grand extravagance of the place, a voice announced, "Citizens and Citizenesses, the night's feature programme is a demonstration lecture by Prof. Do Nothing. He will now show you the evolution of the prominences on the sun by means of his Lyot Telescope." The auditorium was then dimmed and there appeared the sun's disc in all its grandeur, with huge tongues of gas shooting out of abysmal hollows, assuming all manner of weird shapes in the twinkling of an eye, finally detaching themselves from the sun's disc and flying out into space. It was more thrilling than the best thrillers I had

seen in my days. What a pity that all my life I had to see the bulky K. V. Kaunappa and the swarthy P. Chinnamba play the leading roles of romance, though looking aged and haggard!

While the show was going on, I saw all the men and women in the audience take small pills out of bottles and swallow them I examined one of these bottles and found the legend, " Anti-sleep Pills—A dose of three of these pills daily eliminates all the poisons in the body which give rise to physical and mental fatigue and thus obviates the need for sleep " So the superman did not even have to sleep! While I was thus ruminating on the giant strides of science in less than a century and was completely lost in my thoughts, I heard a booming voice by my side. Then..... .. ..

I awoke with a start to find the hostel peon, Nagappa, talking to me, " Sir, I brought water for your bath long back and it is getting cold. It is nearing 8 o'clock." By then I was wide awake and remembered with dismay that I had a class in the first hour. I shot out of my bed and jumping into my clothes, went straight to the college, without even having my usual dose of the " Elixir of life "—I mean a cup of steaming coffee. But alas, I found the class-room empty. Then I gueseed that the students must have waited for a while and since I had failed to turn up at the proper time, must have given themselves a holiday! I walked away dejectedly towards " Rudraksha Bhavan," at least to calm my nerves with a little coffee.

—N. K. NAGARAJAN

Creative Education is the art of self-sculpture. Of such a training, the primary aim must be the development—**of the personality of the student; of an all-sided responsiveness to human relations; and of an urge to find self-fulfilment.** The basis of this art is the faith that a man by self-sculpture and by it alone can be Perfect.

—K. M. MUNSHI

Grave of the Globe?

THE " Blitz " did not break any of us Indians into bits. The tongues of world conflagration that ravaged many other parts of the world did not pratically lick the shores of our sacred soil. The war did not bring into our midst the agony of broken limbs and the heart-rending cries of death. Only we had to tighten our belts a bit; and we also made enormous sacrifices in men and materials for the terrible fight. The fierce struggle that swung the destinies of the human race has ended at last. But all is not well with the world. At home we have the communal bickerings and strife destroying everything that is best in us, Indians. The atmosphere around us is morbid and distressing. We look around into the distant part of the world and alas, are grieved to find strife brewing there in spite of the staggeringly heavy price paid for ending it only a few months ago.

It is a sad commentary on the conduct of the major nations of the world that they should struggle with one another to share the spoils of war or even the expected gains of peace. Their motives are sinister and their utterances ugly. The lofty edifice of Peace and Security which the war lords promised to the word is slowly melting away into myth and airy nothing. England shudders to loosen her grip over her far-flung empire. America does not agree to share tha secrets of the atom bomb. Communist Russia lays her iron hand over her weak neighbours. But the smaller nations of the victor-group naturally flutter in fear and grow wary and restless. Their security is in jeopardy.

The question of control over the strategic straits and bases, the problems of international trade and commerce, the maintenance of economic equilibrium, the unresolved riddle of disarmament are all thorns in the pillow of each one of these nations. The pandemonium at the Peace conference in Paris and the fiasco of the Assembly at San Francisco are unmistakable signs of the utter incapability of men to come together as friends and brothers. The trials and hanging to death of the Nazi Veterans constitute an act devoid of all human decency betraying the vindictive spirit of the victors. The attempt to impoverish a mighty Asiatic nation like Japan is callous. Smuts endeavouring to snub the growth of coloured peoples in South Africa is a clear index of the ruthlessness of the white man. In short mutual suspicion, insincere sympathy, words without purpose, hateful tyranny and mean jealousy have al

raised their ugly heads above the heaps of ashes created by the fierce war. Is the world really "at the end of its tether?"

A realistic,—and certainly not a pessimistic—view of the turn events have taken clearly indicates the bankruptcy of the human spirit. The grave situation shakes our faith in humanity It is deplorable that a Churchill, a Stalin and a Roosevelt or a Truman who brought the world out of annihilation should not be able to secure the fruits of peace. Are they all a spent force?

It is here that we fail to resist the feeling that the leadership of a Gandhi, "that beautiful flower of humanity or a Jawaharlal, the bravest man in the civilised world to day" must be recognised. Rule by moral law which is the essence of all religions that prevail on earth must be established. Nations must be judged not by the colour of the people but by their aims. Old prejudices must be hurled back icto the dust-bin of history All ideas of "One World" and "World Federation" must be reinforced by a bit of action at least. Magnanimous generosity must be given its due place in all human affairs. The admirable idea of 'World Disarmament' must be effectively armed with active practice and the anxieties of weaker sections of mankind quelled by noble gestures from the more powerful ones. Colour bar, economic exploitation and all their allies must be liquidated. These thoughts do reign in the minds of the Powers that be. Only they have got to be put into practice. We have a glimpse into a world of "Liberty, Equality and Fraternity." It behoves us, then, to preserve the eternal fact and glory of such a world.

And unless such an order as brifly contemplated above comes to be established, it looks as though the 'Big Men' are merely plunging the entire Globe into deep depths of misery and frustration. Man will surely be overpowered by the inventions of his own fertile genius and the little Atom that razed cities to the ground will build the Grave of the Globe itself.

—V. V. S. SASTRY

Is this all Patriotism?

IT is believed that God created man and woman first of all out of His own fancy and all humanity has developed from that time. Being very vast, just for the purposes of economic development as it were, the world has been divided geographically into continents, countries etc.; and our country, India,

is a part of the world-nation. We say it is 'Motherland' and our great politicians fight for its independence and I think their great aim is only getting independence for our oountry. And now something in me asks, why all these people should fight for country when they have a right in each and every part of the world? Why should they not fight for the Federal World State? Are they going to fight for it after the achievement of independence for India? I wonder.

So when such is the case, personally I feel that the achievement of independence for India is of very little importance and is of no comparison when we think of the Federal World State, because if such a state is established every man will be free, there will be no wars, humanity will be peaceful and happy, and then will come liberty and fraternity. Whereas even if we get independence for our country, we shall still be liable to wars and there will be much to fear from other nations. Just imagine and compare the two possibilities. The difference is vast.

When I read a lecture on "Federal World State" written by H. G. Wells I was deeply imprssed and argued within myself why all these political leaders are not following what Wells seriously and sincerely says It seemed to me that all the politicians dismiss this idea as impossible because of a fear that their dreams will never come true in their life time; and so why should they bother about such a far away ideal when one can earn name and fame by the pursuit of other though less exalted ideals?

My thoughts ran thus because I am convinced and I believe that "Federal World State" is not an impossible ideal and that there is no meaning in their not thinking of it seriously and fighting for it. And it is possible, because things of that kind are dependent upon the mentality of the people. For that matter fifty years ago the vast sub-continent of India was ignorant of what Swaraj is and did not even think of it. But today, every man knows what Swaraj is and fights for it. What is it due to? It is due to education given to the people and the development of a consciousness of our greatness. We are all sure that we will get independence within a few years If we are able to get Swaraj for a big nation like India within fifty years, I am sure that a Federal World State also can be established within twice or thrice that period. Let it take even a longer time. We need not bother; at least our coming generations will enjoy the fruits of our labours.

It is also said that Indians are different from Englishmen or any other men and their customs and manners are different But really there is nothing

like that fundamental difference between man and man and there is only such a difference as there is between you and your brother, *i.e.*, in structure and shape of the body. Their manners and customs might differ and even in our country there is much difference among the people of the various provinces in that respect and yet we feel we are all one nation.

But then it is contended that human nature is selfish to the core and humanity can never be expected to attain to such lofty heights as to work for the establishment of the World State. But such talk is cynical nonsense; for do we not see people doing great things for their country in the name of patriotism and is not this conception a better and nobler form of the same fiery emotion? And again an objection is raised with the plea that we must go step by step; from our house, village, district and country to the world. That is all right. But the national leaders of many independent countries are not trying to establish a Federal World State even though they are enjoying the freedom of their countries from a very long time. I do not know why their patriotism should be restricted to their own countries alone, rather than fighting for mankind.

In this age of speed, artificial boundaries between one country and another are a dangerous anachronism and in the concept of a Federal World State alone lies our salvation. The sooner the power-politicians of the world realize that, the earlier will they be ushering in the era of 'The Brotherhood of Man.'

—C. D. Naidu

The Voice of the Motherland

It is I your mother call you, by the snows and by the forests,
By the silence of my deserts, by the toiling of my plains,
By my cities, seas and rivers; live and die for me your Mother,
O ye leaders of the people.

—C. F. Andrews

Reconciliation

I

"PRAY do not go out into the streets to-night, please do not, for my sake," entreated Begum of Navaz. They were a newly wedded couple living in a village of Noakhali district in East Bengal. It was just dusk and a rumour had reached Begum's ears that the Mussalmans of that place were on the war-path and were planning an attack on the Hindus that very night. "Aye, you do not know what is happening outside," replied Navaz patronizingly. "The Hindus impede our progress and our freedom. They must be wiped out some day. This is perhaps the best time for action. The Muslims are in power in Bengal. If we lose this opportunity, we may not get any chance in the future at all."

Begum was not aware that her husband could think calmly on matters concerning the community. She therefore made bold to expostulate with him for the Hindus. She hoped to prevail on him to use his influence to stop the carnage. "I do not know any politics," she said with a smile. "But the Hindus of this place have been good neighbours and they are so few." "Fie on you!" he barked out. "It is a holy war and I am no coward. I can't remain at home—when wiser men of our faith have decided to kill the Hindus or convert them to Islam." "You are wiser, dear, far wiser than I am. But it is my duty to warn you. My instinct tells me that you are hasty. I can't afford to lose you. Walking in the streets to-night will be risky. Maybe, you will commit a mistake this time too in the name of religion as of old. Are we not doing penance every year on Mohurram day for the murder of Ali and Hussain?" "Yes, you are right, I shall ponder over your words." "Again, love for you makes me bold and I tell you in plain words that, if I lose you, I have none else in the world to depend upon. Please do not stir out of the house to-night." "Be easy, my dear, I shall not leave the house." Begum went into the kitchen to prepare their supper.

II

Three hours later, there was a tumult evrrywhere and men were rushing out of their houses crying, "Pakistan-Zindabad." Navaz had taken out his sword from its place in the bed chamber and was sharpening it on the stone-step in the yard. Begum was still beseeching him to desist from participating in the attack against his own countrymen.

"I conjure you by our love," she said finally, "to keep aloof from this mad frenzy. You do not know what dire consequences will result from your

action." "Shut up!" he roared; "do you expect me to be always hiding by your skirt, because I have married you? This sword must be bathed in blood—the blood of the Hindus. I will have no peace of mind, if it is not." "Your deeds are against the teachings of Allah, O Navaz." Her words were unheeded. "This is the day to strike," cried Navaz and ran from the house into the streets with the sword drawn and waving it high.

III

At midnight, the mob ran with flaming torches and swords in their hands. Fury had held them in its grip and they were without any trace of humanity. Slogans of "Pakistan-Zindabad" rent the sky. The streets had been deserted. They ran after a black figure clad in dark robes, its face hid behind a veil. It carried something. The sky was overcast with dark clouds and perfect terror reigned everywhere. Even Nature quailed to look on the horrid atrocities that were perpetrated in the name of religion. A few stars timidly twinkled on the scene. The black figure ran and ran chased by the angry mob. The fugitive form could not go further, for its weary limbs failed out of exhaustion. It rushed into a lonely hut on the way for shelter.

They also rushed after the figure into the hut. One of them said, "Bhai, Maro!" The black form was trembling with fear and the child clung to her breast for solace. The anger of the rioters were consuming them. Nothing but Hindu blood could quench it. One young man rushed on the unknown form with his sword. It collapsed like a bird pierced by the cruel dart of the hunter. It cried aloud in pain as the dripping sword was withdrawn from the gash. Red blood gushed from the gaping wound and disfigured the face of the assailant.

The young man turned pale at hearing her voice, and gently lifted the veil. What a ghastly sight met his gaze! It was Begum—his dearest. Navaz could not believe his eyes. He was tongue-tied. He clutched at her lovely hand in deepest anguish.

"Oh! Is it you that killed me?" said Begum. "Do not touch this child. I found it crying on the road and my heart went out in sympathy for this luckless, unprotected young kid. Its beauty is bewitching and has held me captive. I have resolved to save it at the cost of my own life." "Begum, my dear" sobbed he, "What have I done! I have butchered innocence, blinded by the fury of a fanatic. Thou art an Angel. I heeded not thy words of wisdom whose price is above rubies. Will you not open these loving eyes again? Speak dear, my heart breaks." Begum faintly opened her eyes and with a faltering and failing voice said, "Navaz, your clear vision was blinded

by a religious frenzy. None can indulge in violence and praise God. My simple and humble faith is that in essence all Religions are one and they teach us to love our fellow-beings as we love ourselves. My voice falters. Take this helpless Hindu child and look upon it as your own. Remember your beloved Begum through it ... ... "

Lying in the lap of her husband Begum gently passed away, happy in death. Navaz sobbed aloud and shed a stream of warm tears on his beloved.

The sky that had hid its face all along in darkness now smiled with its myriad stars on the mortal scene below.

(Adapted from Telugu)—R. RAMANATHA SASTRI

Science Tips

CONSTANT noise has a baneful effect on human body in that it causes serious deafness and nervous exhaustion.

* * * * * * *

The discovery of Penicillin is a mere accident. A doctor, who was examining the deadly microbe Staphylococcus, left the examining plate accidentally exposed to air. Later on, he found a speck of mould had grown, round which the germs were melting away. The mould, he found to be Penicillin. This cures Pneumonia and Gonorrhea very easily. It is more effective than the Sulphonamide drugs in removing Sepsis. It is administered to the body by means of injections.

* * * * * * *

Men, who have become infirm from age, can gain youth and vigour by means of "goat glands" or "monkey glands"—recently reputed to have been discovered.

* * * * * * *

In a conference of medical men it was proved that sleep is not necessary for man and it can be altogether dispensed with. Sleep, they said, is created on account of the poisons secreted by the body during day—and these bring on fatigue and sleep. If those poisons are completely neutralised by necessary remedies, no longer will man be tempted to sleep.

* * * * * * *

Injured and deformed features can be remodelled and repaired by means of Plastic Surgery. A Plastic surgeon ventures even to build a new nose or ear or a finger for a person who lacks them. He takes skin-grafts from the Patient's own body and constructs the required limb in the proper place. A finger moulded by Plastic Surgery will possess no nail!

* * * * * * *

Professor Augusta Piccard, the Swiss Scientist who first explored the stratosphere by going up ten miles in a baloon in 1932, is now planning a deep-sea diving expeditation to reach depths of 13,000 feet.

* * * * * * *

Land Plants can be grown without soil for it is found that they are capable of absorbing their food from watery solutions without the aid of the soil. Recently soilless cultivation has become practical. For the seed bed porous materials like leaf-mould, peat, sawdust, wood-shavings, straw and spun glass have been used.

* * * * * * *

Dr. Ananoff of Paris is planning a to and fro journey to the Moon in what is known as a Space Ship, which will utilise cosmic rays instead of fuel. It will be an atomically propelled Ship with a jet drive.

* * * * * * *

The famous Dr. Molero of Russia, uses sun's rays instead of fuel for heating and cooking purposes. Likewise scientists dream of the day when energy from the sun would be stored in large thermos flasks, which could be tapped at intervals for the amounts of energy needed for everyday use.

* * * * * * *

The hottest flame in the world is produced by Oxy-acetylene torch which gives a temperature of 4000°F. The Sun has a temperature of only 10,800°F. Man has reached temperatures upto 12,000 °F, with the Electric furnace. The surface temperature of fixed stars is not less than 54,000°F. Some Nebulae attain an unspeakable temperature of 127,800,000°F.—Infinitely hot!

* * * * * *

The bristles of American prophylactic tooth brushes are made of Nylon fibre. This fibre excels even the natural fibre. This is a synthetic plastic made from Adipic acid.

* * * * * * *

Attractive and sweet perfumes; beautiful and dazzling dyes; drugs and valuable preparations like Carbolic acid, Aspirin, Saccharin etc., are all prepared from the foul-smelling pitch-black Coal Tar!

* * * * * * *

There were only Ninety two elements in the world beginning with Hydrogen and ending with Uranium. Four more elements have been recently discovered from the research on disintegration of Uranium Atom. Elements 93, 94, 95 and 96 are called Neptunium, Plutonium, Americium and Curium respectively.

—D. V. Ramachandran

Wanted—a New Education

'THE state is the citizen writ large.' No more important question can occupy the attention of a country like India than that of Education to the youths of both sexes. If there is any department which can truly be said as nation-building, it is that of Education. The immediate future lies in the hands of those who are young to-day. The direction of the national development depends on the training given to these young men and women. If they are brought up without any care being bestowed on their spiritual and moral development, the nation as a whole will come under the grip of materialism which does not distinguish man from beast. We were looking forward to the awakening of India and that have we to-day. India now wants men with vision and ideals, who can guide the country in this transitional period.

Education must be creative and its aim must be to produce men and women who have the qualities of real leadership. Leadership will have its full meaning when education helps the students to grow in the spirit of truth as fast as they are able to grasp it. Leaders who will declare a policy and pursue it to the end without fear or favour and people who have got the capacity to understand it in its fullness and judge things of their own accord without falling a prey to public opinion, are required now.

India is a home of many religious and she had contributed much to the world's progress through her spiritualism. We read plenty in early history about the spreading of the culture and civilization of ancient India through institutions like that of Nalanda which taught the right type of education. It is to the Universities that one should ordinarily look forward for leadership in various walks of life alike in the spiritual moral and physical. 'The Universities are more than institutions for higher learning and professional training; they are called upon to educate the younger generation, form its character—create a new type of intellectual leader,' says Sir S. Radhakrishnan. Universities must try to incu'cate in the minds of the younger men the duties of a man. Hence Universities require the most able and learned teachers. The fact that there must be personal relationship between the teachers and the taught remains fundamental in University education. In a word we all wish to see the day when education becomes an all-round development of personality.

The education that we have to-day is utterly useless. College are like factories which year after year turn out graduates and post-graduates in thousands who cannot fit into life. To them life is a burden. They cannot step into any other sphere of life except into what they have been trained for. If they happen to be poor their status in life would be utterly miserable. Unemployment hangs on them like a nightmare. The graduates of the day do not move with the common and poor people who comprise the bulk of the population. At a time when there are talks of world-organisations our country wants people who can be at home in any room of the great House of Humanity.

Religion must form an integral part of Education. It will largely help the youths to become men of character and responsibility. If vast millions of people in this country are to be rescued from poverty, and if the unemployment problem has to be tackled, it is essential that an extensive system of technical and industrial education should be introduced in the country. At every step the country cannot import industrial labour from abroad to work for it. It is not only law that requires a great amount of intelligence but equally and even more so, skill is required to become an expert in agriculture and commerce. In our country agriculture is absorbing the energies of the bulk of the population. It is a big problem to the present Government to check the periodical visits of famines in the country. Hence our scientific methods of agriculture must be improved and this requires a number of skilled agriculturists who can help the peasants in various ways. Universities must try to produce such intelligent efficient agriculturists.

Modern experience shows that business requires administrative capacity of the highest type. The leaders of commerce and business need to be scientifically trained just as doctors or barristers. Education in modern banking must be given to the young men so as to make them familiar with accounts and National Banking.

The aim of Government is not so much efficiency as education. The present Government under the leadership of Pundit Jawaharlal Nehru has pledged itself to better the conditions of the 400 millions of our country. The dawn of Indian independence is very near. Let the people be ready to enjoy complete freedom equally with the free nations of world. May God bless the forty crores of Bharatavarsha to live lives of peace and prosperity.

—V. M. Sambasivayya

UNESCO

At the Peace and Internationalism Section of the 22nd All India Educational Conference held at Trivandrum towards the end of December 1946 Dr. Amaranath Jha, Vice Chancellor of Allahabad University led a very interesting Symposium on UNESCO- United Nations Educational Scientific Cultural Organisation. Following Dr. Jha Prof. E. N. Subrahmanyam spoke as follows: - Ed.

AFTER the masterly address of Dr. Jha, I have really very little to say. I should also express my deep disappointment at the absence of Prof. K. G. Saiyadin. I was eargely looking forward to his giving us an authentic description of the recent Paris Conference and the part played by the Indian Delegation. You may remember the splendid tribute paid by Mr. Priestley to the work of the Indian Delegation. He said, 'For sheer physical and intellectual distinction, I should give the first prize to the Indian Delegation'. It is a matter for great joy to us that the leader of the Delegation, Sir S. Radhakrishnan has been elected Chairman of the UNESCO Executive.

It has been said that there had been 222 attempts at International Organisation for World Peace prior to the League of Nations. The League of Nations was the 223rd attempt and the UNO is the 224th. We do not want the UNO to go the way of the League and it should be the task of the UNESCO to see that it does not go the way of the League.

One of the reasons why the League of Nations failed was the lack of educational preparation among the masses of the people concerning a World

Society. The League was backed more by sentiment than by intelligent understanding. It has been said that the most dangerous form of government is an uneducated democracy; and the same idea applies to international government. As the President rightly observed in his opening address 'It is the people that can give substance to international co-operation'. The experience of World War II has been very valuable in one way. It has brought to the various parts of the world millions of the men in the army, navy and air forces and they had many opportunities of coming into contact with the civilization and culture of people different from themselves. In our own college at Madanapalle we had several occasions when West African soldiers who were camping near us visited our College, played games with our boys and two of their leaders addressed our students on West African customs and social institutions. The War has thus been valuable for the spread of education and for the opportunity it has given to millions of men and women to see other countries and something of the life of other peoples. It should be the task of an International Organization like the UNESCO to strengthen and enlarge that foundation, to build up in every country an international ethos, an understanding in human kinship.

Reconstruction after the War is bound to fail if it was also not re-education. And education is not mere schooling. As Ruskin said it is not teaching youth the shape of letters and the tricks of numbers and leaving their litera ure to lust and their arithmetic to roguery It is teaching people to behave as they do not behave. Education should enable people to live happily, harmoniously and co-operatively with their fellow human beings. The UNESCO has a great and grant task to perform and it should be the duty of teachers to popularise its ideals. We have to teach the children that they do not belong to any particular superior race but to humanity. The race theory is all a myth. . here has been such an inter-mixture of races that there is no pure race anywhere in the world today and anybody who talks about race is talking dangerous and mischievous nonsense.

Science has helped to bring the countries of the world together. The radio, the cinema and the aeroplane have brought us all near together and yet how far we are really from each other. Geographical barriers have been conquered but oceans of hate and misunderstanding still divide us. We have a world Society of things. We do not yet have a World Society of men and women. The 19th century made the world a neighbourhood. The 20th century should make the world a Brotherhood.

———

The Theosophical College Report

*(The following is an extract from the Principal's Report to the Secretary of the Theosophical Educational Trust, Adyar.—*EDITOR.)

THE total strength of the College this year is 320—20 less than last year. This decrease is deceptive and due to the growing disparity of popular importance between History and Science. Thus while last year the strength of our Ist Class in Science and History was 86 and 35, this year it is 124 and 11. It wlll be seen that the History section has suffered. And it may be assumed that this handicap will continue till some equilibrium is established between the Humanities and the Sciences. In addition to the very fair level of results in the University examinations, Mr. B. Ramachar who sat for. the B.A., Degree Examination was awarded the Sir Henry Stone Gold medal and also the Sri P N. Krishnamurti Prize I. In regard to scholarships and other helps, 10 students had full or special fee concessions, as dependents on soldiers in addition to book allowance. 8 students had full fee concessions, as due to the scheduled castes, under M. E. R. 92; and under the same rule, 33 students had half-fee concessions as due to the backward communities There was one Government Scholarship for a Junior Inter. student and one Labour scholarship for a Senior B.A. student.

The Medical Examination of the two Junior classes of the Inter. and B.A. courses was conducted by Dr. A. Ramachandra Rao, and Dr. M. R. Gibbons (for girl students) as usual. Their remarks were forwarded to parents in special cases for necessary action.

The various associations of the College whose reports follow, have been fairly active. No expense was spared to make the Athletic Department as popular and useful as possible. The Annual Inauguration, without which the wheels cannot be set in motion, was performed by I. H. Usmani Esq., I. C. S., the Sub-collector, on July 19, 1946. Other miscellaneous activities during the year are the celebrations of the UNESCO Day on Nov. 29, and the Teachers' Day on Dec. 1, 1946. The year will close with an appropriate celebration at the end.

The total number of students resident in the Hostel is 90 as against 70 last year, including the School students. Mr. N K. Nagarajan, Asst. Lecturer in Physics acted as Sub-warden for the College section while Mr. R. Bindu Rao looked after the school section. The division system was continued for mess expenses under a mess committee of students. The build-

ings are not adequate for the growing needs and it is proposed to increase the accommodation so as to provide 100 seats.

The teaching staff is 20 and the clerical staff consists of 2 clerks and 1 Librarian. The number of helpers who were employed is 12. Of the 20 in the teaching staff as many as 15 consist of either Mrs. Besant's old Theosophical workers who have been working in this institution since many years. Thus only 5 are of recent date. This fact is responsible for our being able to carry on during the last 4 years on practically pre-war salaries. A very important part of the future of the college is to build up resources to pay at least the present level living wages to our staff. The College Council held 4 meetings during the year.

We expect a further expansion in the Science Department. Though the permanent affiliation is for 108 seats only, the University granted special permission to admit 36 more for this year. The actual number admitted is 124 only. About Rs. 4000/- was spent on purchase of additional equipment for Laboratories and an additional Demonstrator was appointed. From July it is expected that permanent affiliation for 120 seats in four batches of 30 each for practical, will be given.

The Library and Reading Room have had considerable improvement this year. A full-time Librarian was appointed for the Library and fresh catalogues were prepared for all sections. Altogether Rs. 1500/- was spent on purchase of new volumes, and Rs. 300/- for dailies, weeklies and monthlies for the Reading Room. The following is a list of the papers and magazines for the Reading Room.

DAILIES (4)

The Hindu; Indian Express; The Madras Mail; Andhra Patrika (Tel).

PERIODICALS (75)

Times Literary Supplement; The Spectator; The Sphere; John O'London's Weekly; Everybody's; The Leader Magazine; The Economist; The Bombay Chronicle; The Forum; Swatantra; Indian Finance; Krishna Patrika (Tel.); Kalki (Tam.); Karmaveer (Kan.); Kanteerava (Kan); Kannada Nudi (Kan); The Illustrated Weekly of India; Young India: Answers; Overseas Intelligence Digest; The Strand; The Hibbert Journal; The Reader's Digest; Free Europe; Boys' own Paper; Britain Today; Ideal Home; Women's Magazine; Parents; Playways;

World Review; The English Digest; Current History; Psychology; The British Digest; School and College Management; Discovery; Popular Science; Popular Mechanics; Good Health; The Geographical Magazine; The Modern Review; The Hindusthan Review; The Theosophist; The Indian Theosophist; The 20th Century; Our India; Mysore Information: The Madras Journal of Co-operation; Industury; Science and Culture; Journal of Scientific and Industrial Research: M. S. N.; Bharati (Tel.) Divya Gyana Dipika (Tel.); Hyderabad Samacharamu (Tel.); Kalaimagal (Tam.); Chaya (Kan.): Visva Bharati Quarterly; Triveni; India Quarterly; Indian Journal of Economics; The Indian Co-operative Review; The Asiatic Review; Kannada Sahitya Parishad Patrika; Prabudda Karnataka; Abhyudaya (Tel.).

A course of 4 University Readership Lectnres in Philosophy was delivered in Besant Hall by Dr. Gurumurti—(1) Meeting of Religion and Philosophy in Indian Culture (2) Idealism and Theism (3) Mysticism (4) Some Problems of Philosophy.

Sri E. N. Subrahmanyam represented the College at the Fourth All India Adult Education Conference held at Trivendrum towards the end of December 1946 under the presidency of Mr. F.G Pearce. He also attended the 22nd All India Educational Conference held there and participated in the proceedings (vide report of his speech on p. 24 Ed.).

Among distinguished visitors to the institution during the year were the Hon. Revenue Minister Mr. Karant and the Hon. President of the Madras Legislative Council Mr. Ramakrishna Raju. The latter addressed the Telugu Association, and presided at the Dramatic Association's play on Oct. 27, 1946. He also addressed the Hostel students on the following day.

The College had the honour of the visit of the Universitv Inspection Commission, consisting of the Vice-Chancellor, Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar and 8 others on Nov. 12, 1946. The members had tea and dinner with the staff; and the Vice-Chancellar and Father D'Souza addressed the students and staff in Besant Hall at 4 p. m. The Commission was greatly satisfied with the Play-grounds, and Library and Reading Room facilities.

PROSPECT

A retrospert is only useful if it is the first step towards a prospect. This College has been in existence for 31 years and has passed through various

vicissitudes of fortune; and the more we love it, the more conscious we are of the many directions in which it needs both improvement and expansion. Our buildings are both old and inadequate for our growing needs. They are too near the High School, and the best course would be to plan out afresh on a new building site—say the College play-ground. Further we must needs expand and add new courses of study, especially to the Degree course. It has already been decided that on account of the occasion of the Centenary Celebration of Dr. Besant's birth day falling on Oct. 1, 1947, the College should be re-named from then "THE BESANT THEOSOPHICAL COLLEGE." May that mark a new era of educational advance for the College!

—B. R. KUMAR, *Principal*

COLLEGE ASSOCIATIONS

THE DRAMATIC ASSOCIATION

THE College Dramatic Society began its activities on Aug. 7, 1946, the day sacred to the memory of India's Rishi-poet Rabindranath Tagore and put on boards the drama *Thyagamu* written by an old student of the College. Voluntary collections were made, and an amount of Rs. 13-8-0 was collected; and this was given to a poor student of the College. This was a good and auspicious beginning.

In the second term we enacted the drama *Vishada Thimmarasu* written by Vidvan Sri D. V. Krishnamoorthy M.A., our former Telugu Lecturer, now in Nellore College. He had come by special invitation and with his inspiring presence the drama was an unprecedented success. The occasion was graced also by the presence of Sri R. B. Ramakrishna Raju, President of the Legislative Council, Madras. Besant Hall was packed to capacity. The following actors won unstinted applause and admiration for their excellent acting: Messrs. A. Subramanyam (Thimmarasu), M. Ranga Raju (Krishna Deva Raya), P. Narayana Reddi (Pratapa Rudra Gajapathi) and R. Ramanatha Sastri (Annapurna). Mr. A. Subramanyam was declared as the best and presented with a medal.

In the last week of November, the Association heartily co-operated with High School Dramatic Association in entertaining the visitors from the various schools, boys and teachers, who had come for the Chittoor District Grigg Memorial Sports.

A unique meeting of the Dramatic Association was that in which Mr. B. S. Ram Mohan Rao, BAR-AT-LAW, our popular District Munsiff, delivered

a lecture on "The Place of Histrionics in Education." The lecturer pointed out that learning is necessary for a real actor. The lecture had a double benefit both from the literary and dramatic points of view, in that it also showed the way in which a drama should be enacted.

The Dramatic Association conducted competitions in music and mono-acting on Jan. 30. In music Miss J. K. Vasantalakshmi (III U. C.) got the first prize allotted for girl students though she was the best of all the singers. Among boys Messrs. B. Krishnamurti (I. U. C.) and A. Subramanyam (II U.C.) won the first and second prizes. For Mono-acting, Messrs. V Narasimhachari (I. U. C) got the first prize, M. Rangaraju (II U. C.) the second; and A. Subramanyam and V. Krishnamurti (both of II U. C) got each a third prize. The special prizes were awarded by the Junior B.A., students to two of their class-mates, Messrs. P. Hayavadanachari and P. G. Dawson for their fine acting.

The Dramatic Association was deeply disappointed in not being able to be at its best on the would-be great College Annual Day. The Senior B.A., students were practising in "Othello" and the Kannada Sanga in "Hollow or Solid" by T. P. Kailasam for its closing function. But on account of the plague in the town and around and the consequent closure of College under the Collector's orders, with a broken heart the Assoaiation put an end to its plans. It heartily wishes better luck all round for the next year. The Association offers special thanks to Mrs. Jayalakshmi Kumar for her unstinted co-operation and labour of love.

—P. HANIMI REDDY, II U. C.

THE ANDHRA SARASVATHA PARISHAT

The inaugural address was delivered by Vedanta Siromani Sri K. Vasudeva Sastry of Rayachoti Board High School, on "The Evolution of Andhra Literature." It was presided over by the president, Sri Krishnamurti Sastri, our Senior Telugu Lecturer.

In the second term we had the unique pleasure of having in our midst Sri R. B. Ramakrishna Raju, President of the Legislative Council, Madras, and he gave a scholarly address on "The Influence of Sanskrit Literature on Andhra Literature." We had also an inspiring speech on "Stage Direction and Dramatic Art" from Vidvan Sri D. V. Krishnamurthy, M.A., our former Telugu Lecturer now in Nellore College. In addition to these, several debates were held from time to time through the year.

The closing address for the year was given by Sri Acharya Atreya, an eminent, playwright, and Secretary of the Andhra Natya Kala Parishat, who had come by special invitation. He gave a brief analytical survey of the evolution and development of Telugu Dramatic Literature; and discussed at length the relative excellences and merits of the well-known actors of Andhra Desa.

—K. V. SUBBA RAO, IV U. C.

THE KANNADA ASSOCIATION

The inaugural function of the Kannada Sangha was celebrated on Aug. 19, 1946, when Sri P. Narayana Iyengar, M.A., the President spoke on "Kannada Literature and the Jain Poets." After giving a detailed analysis of Kannada Literature from the beginning right up to the present day, he drew a vivid picture of the glorious achievements of the old poets with their fine choice of subjects and charming varieties of styles.

The second meeting on Oct. 14 was a debate in which a large number of students took part. The subject for discussion was "Women should be given equal rights with men." In the voting at the end of the debate the proposition was lost. On Nov. 25 was held a condolence meeting on the passing of Sri T. P. Kailasam in which prayers and appreciations were offered, and a condolence resolution was recorded. The fourth meeting was an exciting one as the topic for discussion was 'The unification of Karnataka.' It was presided over by Sri K. Rajeeva Shetty and a large number of speakers took part. On Feb. 1, 1947, with Sri P. Narayana Iyengar in the chair, Sri K. S. G. Achar gave us a talk on 'One phase of Sri T. P. Kailasam." Special reference was made to his work in drama. In the end the lecturer read a long dialogue from *Tollu* and *Ghatti*, and the meeting closed with apt remarks from the president. Again on Feb. 4 the President spoke on Muddana with special reference to 'Sita Parityaga.' On account of the plague situation and closure of College, the annual function under the presidency of Siddammanahalli Krishna Sharma is to be celebrated on a suitable occasion before the end of the term.

—K. RACHAPPA, IV U. C.

THE SANSKRIT ASSOCIATION

The Inaugural meeting of the Sanskrit Association was held in the Jignasa Lodge with Sri B. Rajagopalan, M.A., in the chair. The president addressed the audience and spoke on the first chapter of the Bhagavad Gita.

—M. G. RAGHAVAN, II U. C.

THE ECONOMICS ASSOCIATION

The Inaugural Address was given by Sri C. S. Trilokekar, M.A., Retired Principal of the College, on Aug. 31, 1946. Prof. P. N. Chary, M.A., L.T., our president took the chair. On Oct. 18, there was a lively discussion on *Rural Uplift* presided over by Sri P. N. Chary.

At another meeting on Nov. 11, Prof. S. Srinivasan, M.A., L.T., presiding, a resolution condemning the *Textile Policy of the Madras Government* was adopted by a majority of votes after a lively discussion. One speaker said that the remedy was not in the closing down of Mills but in labour legislation to prevent exploitation; another, that while he would welcome every encouragement for the promotion of Khadi as a subsidiary occupation, it should not be at the expense of textile mills. A third speaker opined that the spinning on the charka should be solely on a voluntary basis. The president ended by saying that he welcomed the allotment of 3 crores of rupees for firka development and promotion of Khadi, but questioned the wisdom of cancellation of the spindles allotted to this province. Before the discussion began, the members observed two minutes' silence as a mark of respect to the memory of Sir P. S. Sivaswamy Iyer and Dr. S Krishnaswamy Iyengar.

In the third term, speaking on *Dynamic Economic Programme for India* on Jan. 10, Sri R. Narasimha Reddy, B.A., L.L.B., old student of the College said that the present economy of India was a feudal one dominated by imperialism with profit motive as the chief basis. He pleaded for a strong socialistic programme and favoured nationalization of all resources and key industries.

The last meeting was on Jan. 25 when Sri B. S. Rama Mohan Rao, B.A., BAR-AT-LAW, District Munsiff gave an informative talk on *Separation of Judiciary and Executive* and strongly pleaded for their separation. Prof. E. N. Subrahmanyam, M.A., B.L., presided.

—H. SHANMUKHAPPA, IV U. C.

THE SCIENCE ASSOCIATION

The Inaugural meeting was held on Aug. 28, 1946 when Sri N. K. Nagarajan, M.A., Assistant Lecturer in Physics spoke on "The Hero of the Battle of Britain." The talk was mainly based on the working of the Radar. Sri Rama Rao, B.SC. L.T., our president took the chair. In the second term Mr. P. N. Chintamani (Senior Intermediate) spoke on "Plastics—its place in the Modern World." The meeting was presided over by Sri B. Lakshmana

191601
600 008

Rao, M.Sc., our Chemistry Lecturer. There was a lively discussion at the end in which others participated. In spite of the very odd circumstances prevailing in the town on account of plague, we expect to have the closing function in the most fitting manner.

—T. HANUMANTHA RAO, II. U. C.

THE LOGIC ASSOCIATION

On 18th August 1946, the Logic Association was inaugurated. A social gathering was held in Besant Hall. After a grand tea-party the meeting began with Dr. D Gurumurti, M.A., Ph. D., the President, in the chair. The President and the Principal made short speeches and the meeting came to an end.

—R. SUBBA REDDI, II U. C.
T. G NARASAIAH, I. U. C.

THE COLLEGE HOSTEL

Though there has been no epoch-making achievement to its credit, the hostel has had a year of happy usefulness to us all. Sri N. K. Nagarajan, M.A., our sub-warden, earned the love of all the hostellers within the very short period of his stay. The hostel has worked very happily and successfully with the joint effort of all the elected secretaries and the enthusiastic mess committee.

The inaugural function was celebrated on July 14, with light refreshments, followed by an address from the Principal. The next two meetings on July 21 and 28 were also addressed by the Principal on Dr. Besant and Her Work for students." On Aug. 2, Sri E. N. Subrahmanyam, M.A., B.L. addressed the members on "Kings and Cabbages." Besides these we had also a short and lively talk from the Hon. Ramakrishna Raju, B.A., B.L., President of the Madras Legislative Council, during his flying visit to Madanapalle.

In sports and games the Hostel has kept up a high standard In the inter-collegiate sports our champion Sri K. Chenchu Raju, (Senior B.A.) won the admiration of all. It is a matter of pride that the General Sports Captain and the Foot-ball Captain belong to the Hostel.

As the report has to go early for the magazine, the grandest function, the Hostel Day is yet to come; and every one looks eagerly forward to that unique and happy day. One hopes the same traditions of a happy communal

life will be carried on through the coming years which may see greater and grander days.

—K. K. PONNAPPA, III U. C.

THE ATHLETIC DEPARTMENT

Under the enthusiatic direction of our genial Physical Director, Sri Ananda Raj Sundaram and with the happy co-operation of the various games secretaries—Messrs. K. Rajeeva Shetty (General Captain), Venkataramana Naidu, Venugopal and Jagannathan, the Atheltic Department has been most active and thriving.

We rang in the new year with various matches with local teams. The students were divided into four groups for league matches which proved very popular. The "Olcott" bagged the honours in both cricket and foot-ball, while the "Combined Cottages" came out top in hockey. We wish "Arundale" and "Tagore" all luck next year. This year we set up a precedent by organising knock-out tournaments in all minor games and the winning teams were awarded cups and medals.

Our trip to Tirupati was quite an eventful affair, and we had an enviable time. Our "Madam"—Mrs. Kumar, was the manager of the team and it must be said that she had her hands full, managing a band of youngsters let loose on the heights of Tirumalai hills. We met the Town Cricket team there and scored a resounding victory. Batting first, the home team was skitted out for a bare 93. Prof. Ramanujam,the skipper was the only one to appreciate our bowling. Entering next our team dominated the Tirupati bowling and put the issue beyond all doubt with 155 for four. "Seeni," our new comer who is blooming into a stolid bat was the top scorer, passing the half-century mark.

The one pleasing feature of our activities this year was the increasing interest in games shown by the girl students. They played matches with local teams and helped to keep the College colours flying aloft. The Physical Education Department is truly expanding by leaps and bounds.

We had a try at the Inter-Collegiate Competitions at Salem. It is unfortunate that we lost in most of the events, but this must be put down more to lack of practice than to lack of talent. C. D. Naidu and Rai, our College colts in Tennis, met the Coimbatore Arts College in the finals and snatched the honours. In the athletic events Chenchu Raju won the Cricket Ball Throw; and Nagi Reddy scored the scond prize in the Mile Race. The latter is fast

establishing a reputation as a good mile runner winning in the same event in the Grigg Memorial Sports held here in November last. Honourable mention must here be made of our most popular all-rounder, Ramamoorti, who has been all through the backbone of our team work.

The Grigg Sports were gala days. Our College played the host and many of our students were most active volunteers. Close on the heels of these sports came the Trilokekar Hockey Tourney in which no less than 3 of our teams took part. Though we did not do as well as we expected, we got valuable experience playing with the seasoned veterans in the game from outside. We propose to conduct our "College Day Sports," unless the plague condition of the town should prevent us. Let me leave one great thought among my fellow-students—"When a great scorer comes to write against your name, he does not write whether you won or lost, but how you played the game."

In conclusion, besides thanking the Principal and the Staff for their interest and encouragement, I am proud to say that all along our various teams have been dominated by a single idea, to wit, the honour of our Alma Mater.
—Cheerio!

—K. Rajeeva Shetty, IV U. C.

OUR FRONTISPIECE

We are grateful to Sri C. Jinarājadāsa, President of the Theosophical Society for our frontispiece "Youth saves the World." It is a copy of a sculpture by Einar Jonsson of Reykjavik, Iceland.

"What is the symbolism? A youth in the splendour of beauty, in armour as were the knights of King Arthur's Round Table, has slain the dragon of Evil, and both his feet are on the dragon's head. The dragon's body has writhed itself round the knight's shield held and aloft, a part of the dragon's wing hangs over a maiden's arm. Who is the maiden. whom the knight holds nestling in one arm? She is the World as a maiden, rescued from the dragon of Evil. The Knight's right arm holds at the same time the sword, and its point is on the head of the slain dragon."

—*The Theosophist Feb. 1947*

THE THEOSOPHICAL COLLEGE ANNUAL

శ్రీమదాంధ్రసారస్వతవార్షిక సంచిక

సంపాదకుఁడు

టి. యస్. ఆర్. కృష్ణమూర్తి B. O. L.

అర్పణము

శివరామకృష్ణశాస్త్రి, B. O. L.

లలన ! కొమ్మిదె నవ్యలక్ష్మీ నివాసహా
కన్నుదమ్ములకొక్క ఖంజనంబు
చెలది ! కొమ్మిదె కళానిశ్రుతంబైననీ
ఫాలచంద్రునకొక్క నూలుపోగు
కాంత ! కొమ్మిదె యంధకారోపమంబైన
వేణ్యాభరిమునకొక్క వింతమెఱుగు
చాన ! కొమ్మిదె నవ్యసమ్మోహనస్మిత
శక్తిదేవతకొక్క చంద్రరేఖ

అమల నిష్కలుషోజ్జ్వలితాస్మదీయ
సౌమనస్యంబునకు నొక్క శాసనంబు
ఇదియ వాఙ్మయ దర్పణంబిదియ జగతి
తరుణవాగ్దేవతాభవ్య తర్పణంబు.

బిచ్చమమ్మా!

కె. వి. సుబ్బరావు. బి. ఎ. సీనియర్.

" బిచ్చమమ్మా " యంచు
హెచ్చుగా అరిచింది
వచ్చి పెట్టెడువాడు
మచ్చుకైనా లేడు.

పాత పేలిక చీర
గోతగా జుట్టింది
చేత కడుపును జూపి
మాత! కవళమ్మంది

కడుపు చల్లని తల్లి
కడకంట చూచింది
పిడికెడు బెట్టకే
డ బుడ పోయింది

పెద్ద మిద్దెలకాడ
పెద్దగా ఏడ్చింది
" మొద్దు ముండా నీకు
ముద్దంచు " కొట్టారు

వీధు లాకలిమం
బాధతో తిరిగింది
క్రోధ భావము లేని
సాధు వొక్కడు లేడు

గాలి వానయు జగతి
కూలగా కురిసింది
కాలు జారగ గరిత
నేలపై వ్రాలింది

ఆకలో యని పెద్ద
కేక వేయగ బోయె
పీకలో ప్రాణాలు
ఏకమై :

కడుపు కాలగ జ
కడుపు నిమిగే వారి
యెడదలో దయయన్న
పొడిచినా లేదోయి

ధనముపై గల యాశ
జనముపై లేదాయె
మనసు కరుగని జాతి
మననేల నో! జగతి.

సమాప్తి.

ఆకలిమంట.

యి. వెంకటరెడ్డి, చతుర్థకక్ష్య.

నాల్గునాళ్లుగ కడుపుకన్నంబు లేమి
అటమటించెడు ప్రాణంబు లక్కటకట!
నిలువగా నోపనిక నొక్క నిమిషమేని
పట్టెడన్నంబుఁ బెట్టికాపాడు డోయి.

కనులచీకట్లు గ్రమ్మెడు, తనువదేమొ
కంపితంబగుచుండె, నాల్కతడియాఱె,
నోటిలోనుండి తిన్నగా మాటరాదు
నాల్గుమెతుకుల నిడుడు, పుణ్యంబుగలుగు.

తిరిగి తిరిగి వేసారితి పురమునందు
కాళ్ల నొప్పియెగాని, నాకడుపుమంట
నార్పగానెంచు దీనదయాళుఁడొకఁడు
కనుల బడడాయె, యికమీఁరె కావవలయు.

భాగ్యవంతులు నివసించు భవనమద్ది
ఆగృహప్రాంగణంబున, అశ్రుసిక్త
నేత్రుఁడై, కట్టయూతగ నేలనిలచి
వృద్ధభిక్షుకుఁడొకఁడిట్లు వేడుచుండె.

చిక్కి శల్యావశిష్టుఁడై చెన్నుదఱిగి
యిపుడొ,యింకొక్క క్షణములోనిలనుగ్రాల
సిద్ధమైయున్న యాతనిస్థితినిగాంచ
కర్కశునకైన హృదయంబు కరుగకున్నె!

అప్పుడే యిష్టమృష్టాన్న మారగించి
చేడెతోఁగూడి సరసాల నాడుకొనుచు
వంటయిల్ వీడి తద్గృహస్వామివచ్చి
యింటి ముంగిటనిలుచున్న వృద్ధుగాంచి

కరుణగొని, ప్రీతితో కొంతకలియొ, గంజొ
యిచ్చి ప్రాణంబు కాపాడ నెంచబోక
కనుల నిప్పుకల్ గురియ, ఆగ్రహముఁజెందె
వానిహృదయంబు కఠినపాషాణమేమొ!

ఓరి వృద్ధపిశాచమా! నోరుకొలది
యేమిరా వాగుచుంటివి యిచటనీవు;
పనియు పాటయులేక నీపల్కు వినగ
లేరు పోపోర యిచట బేకారులెవరు.

వచ్చి యాచించుచుండెడి వారికెల్ల
కడుపునిండగ బోనంబుఁ గుడవఁబెట్ట
పోసికొంటిమె! ధాన్యంపు రాసులంచు
తలచినాడవ యేమి? చిత్తంబునందు.

గోలచేయక యింకనా గ్రమ్మఁలనీవు
అరుగు మింకొక్కచోటికి, అరుగవేని
నాల్కకోయించి శాస్తిరియొనర్తు నంచు
తలుపు బిగియించె, నెంత నిర్దయుడతండు!

తోడిమానవు దుఃఖంబుఁజూడఁబోని
కఠిన నరరూప దనుజసంఘంబునందు
బ్రతుకుటెంతయు తనకు పాపంబటంచు
యాచకుండంత ముందుసకరిగె తాను.

సడచెనో, లేదో, నాల్గైదడుగులపుడు
అడగు తడబడ యికముందు కరుగలేక
'ఉస్సు'రనుచును వేడినిట్టూర్పు పుచ్చి
నేలమీద గుభాలున కూలినాడు.

పిడికె డన్నంబు దొరకక కడుపునింప
'దేవుడా!' యంచు గొంతెత్తి దినదినంబు
ఎంద రెందరీలాగున నేడ్చుచుంద్రో
భరతఖండంబునందు, నెవ్వాడెఱుంగు.

ఏకాకి.

కె. సుబ్బన్న. ద్వితీయకక్ష్య.

భావమును వోలె సరళమా బాటవెంట
అలపు సొలపును లేని నిర్మలపు మదిని
మందమారుత పరిమళానందవశత
పయనమైతిని ఏకాంత భావమొంద.

తిన్నదనమున తీయనై దివ్యమైన
ప్రణయ ముగ్ధల చరితంబు పాడుకొనుచు
అల్లిబిల్లిగ నల్లిన మల్లెతోట
ప్రక్క కేగితి పూర్ణ స్రవంతివోలె.

ఆసమెఱుపులు మున్ముందు నావరించె
అందుకొనగోరి చేసాచి యడుగులిడితి
అడుగు నడ్డెను! అదియేమొ అమలపుష్ప
గుచ్ఛమును ద్రెంచు పూజారి తుచ్ఛవోలె.

పాదమస్తక మాదిగ ప్రాకిపోయి
కాలిగ్రేలునులేక నాఫాలతలము
కాటుగొనకేల ఈగుండె కాటుగొనియె
తంత్రిఁదెంచిన వీణను దాకరనియొ.

ఉన్నతావేదొ నేనున్నయునికి యేదొ
ఇంచుకేనియు నామది కెఱుక లేదు
కలసియున్నాడ నిపుడ యేకాకిగాను
మహిత శాంతి ప్రదాయియౌ మండపమున.

"రావోయి, రావోయి రాధికా రమణ"

బి. కృష్ణమూర్తిరావు, 1-వ తరగతి.

రావోయి రావోయి రాధికారమణ
రావోయి ననుజేర రారమ్మ కృష్ణ.

వేణునాదంబిట వినవచ్చె నిపుడె
కర్ణామృతమ్ముగా కనుపించితి చెలి
నయన మోదమ్ముగా నాముద్దు కృష్ణ
ఏమిచిత్ర మదోయి ఎచటికేగితివి
వలపించి వలపించి విలపింపజేయ
నీకు జెందెడు భాగ్యమేమున్నదోయి
రావోయి రావోయి రాధికారమణ
రావోయి ననుజేర రారమ్మ దేవ.

ప్రణయపూజల సేయ ప్రతిక్షణమ్మును
ఎదురు చూచుచు నుంటి ఎటకేగితోయి
పొంగారు యౌవనంబును కాన్కనిడగ
వేచియుంటి నిటను వేగరావోయి
పలుమారు వేధింప పాడిగాదోయి
ప్రణయ పిపాసిని బ్రదికింపవోయి
రావోయి రావోయి రాధికారమణ
రావోయి రావోయి రారమ్మ నాథ.

మాపూవుదోటలో మాపటివేళ
ననుజూచి దరిజేరి నాహృదయమ్ము
కరగించి యానందకర నిమేషముల
గడపివేయించితే కఠినాత్మ యింత
తమకంబుతో నిన్ను దరికి రాబిలచు
దాసికోర్కెల దీర్ప దగజెల్లునోయి
రావోయి రావోయి రాధికారమణ
రావోయి రావోయి రారమ్మ కృష్ణ.

నీమూర్తి మదినిల్పి నినుజూడ నెంచి
నీమీది మమతపై నినుజేరతలచి
నీహస్తముల స్పర్శ నేనొందకోరి
నీ చిలిపిచేష్టల నేగాంచనెంచి
నీలోన నైక్యమై నిర్మలానంద
వారిధి మునుగంగ వచ్చితినోయి
రావోయి రావోయి రాధికారమణ
రావోయి రావోయి రారమ్మ నాథ.

నానాథుడేలకో నామొరవినడు
చిరుహాన్న నీవైన చెప్పవేమమ్మ
నాకృష్ణుడేలకో నాపిల్పు వినడు
బాల రసాలమా పలికించవమ్మ
నాచెల్వుడేలకో ననుజేర రాడు
రాచిల్క నీవైన రమ్మనుమమ్మ
మదిలోని మమతాగ్ని మండుచు నాదు
హృదయమ్ము కుమిలించి కుదియించుచుండె
మాటిమాటికి బిల్వ మాటరాదింక
రావోయి రావోయి రాధికారమణ
రావోయి ననుజేర రారమ్మ కృష్ణ.

కర్ణుని సౌశీల్యము.

హెచ్. రాజారావు, 1-వ తరగతి ఎ.

కోరగ వచ్చు నీకవచ కుండలముల్ దివిజాధిపుండు తా
పారుని రూపమున్ గొని కృపారహితుండు సురాధిపుండు నిన్,
వారణసేసినన్ వినక వాటితభక్తిని త్యాగశక్తి నీ
పేరు స్థిరంబుగా వెలుగ పృథ్విధరించితి దాతృనామమున్.

కోరెను యుద్ధమందు తనకోరి కలన్నిటి నొక్కపారిగా
సూరజ, వీరమాత నిను శూరుడు దానమునందటంచు నిన్
కోరిన కోర్కెలన్నిటిని కూర్మినొసంగితి వామెకోర, హా!
భారతవీర! దానమును బాహుపటుత్వము మెచ్చశక్యమే.

భారతయుద్ధవీర, నిను పాండవ మధ్యముడెట్లుగెల్చునా
శౌరి సహాయమున్ గొనక ? సారథివేరొకడుండియున్నచో
పారడె రంగమున్ వదలి పాండవశూరుడు గాని దైవమే
సారథిరూపమై జెలచె, శౌర్యవిహీనుడు నిన్ను భానుజా.

"శూరుడ"నంగ నీకసరి ; శూరుడు పార్థుడనంగ నవ్వరే
సూరుడ వీవు నిక్కముగ శూరులులేరు రణాంగణమ్మునన్
శూరుడవీవు దానమున సూరుడవీవెగ భారతంబునన్
శూరుడుగాడు ఫల్గుణుడు, శూరతలో సరిలేరు నీకిలన్.

సూరజ, నీదుశౌర్యమునుజూచి రణాంగణమందు వేడెగా
పారగనెంచి, సారథిని పార్థుడు తేరిని త్రిప్పుమంచు నా
కౌరవరాజుమెచ్చె నిను, కైటభవైరియు సన్నుతించెగా
వారిజ మిత్రుడున్ బొగడె, వర్ణనచేయగశక్యమే నినున్.

రాజ్యాంగము.

బి. కె. సుబ్బరాజసెట్టి, తృతీయకక్ష్య.

రాజ్యాంగ మనగ రాజ్యసంబంధమైన విషయములను తెలుపునదని వేఱుగ చెప్పబనిలేదు. ఒక రాజ్యముయొక్క అభివృద్ధినిగాని, దాని సిరిసంపదలను ప్రజలెంతవఱకనుభవించుచుండు విషయమునుగాని, లోకాభ్యుదయమునకు పాటుపడు విషయమునుగాని, ఆరాజ్య నిర్మాణము, ప్రజల స్థితిగతులు, రాజ్యపాలనమువారి బాధ్యతాది విషయములను చర్చింపనిదే గ్రహింపజాలము. రాజ్యాంగ నిర్మాణము ఖండఖండమునకును భేదించుచుండును. ప్రజల యాశయములను రాజ్యాంగమున గాంచవచ్చును. కాల ప్రవాహమున మార్పులుచెందెడి ప్రజాతత్త్వమును రాజ్యాంగమనుసరించియేయుండును. ఎప్పటికైనను ప్రజాశక్తుల తీవ్రతను గ్రహించి తదనుగుణముగ వర్తింపవలసినదే! నేటిది ప్రజాయుగమని పేర్కొనబడుచున్నది. ప్రజల ప్రభుత్వము ప్రజలకొఱకు ప్రజలచే పాలింపబడవలెను. అప్పుడే శాంతి సౌభాగ్యములు వెలయును. ఈయంశములందు ప్రజలు సత్ప్రవర్తకులనియే గ్రహింపవలెను.

భారతదేశ చరిత్రను శ్రద్ధతో పరిశీలించినచో కొన్ని నగ్నసత్యములు మనకు గోచరించును. అనాదిగ ప్రజల సుఖమందే తమ సుఖమున్నదని గ్రహించి ప్రజాసేవకులైనట్టి రాజపుంగవులను భారతాంబ కన్నదిగదా యని యచ్చెరువొందగలము. చంద్రగుప్త మౌర్యుడు, అశోకుడు, అక్బరు మొదలగు రాజులు చరిత్ర ప్రసిద్ధులు. మఱియు రాజులకు న్యాయాన్యాయ విచారణబుద్ధి ఆవశ్యకము. ప్రజారంజకమైనపాలన యన్నప్పుడు ప్రజలు ధర్మబద్ధులు గానిచో పాలకుడట్టివాడుగ నుండ నవకాశములేదు. తాను వారి శ్రేయమునుగోరి ధర్మమార్గమున పాలింపవలెను. రాజ్యాంగ చతురుడైనట్టి తిమ్మరుసు బోలు మంత్రులు పాలకున కవసరము.

రాజ్యాంగ తంత్రములు కాలప్రవాహమున మార్పులుజెందుచుండునని ముందే తెల్పబడియె. పూర్వము నిరంకుశపాలనమనియు, పరిమిత పాలనమనియు రాజులపాలనము (Monarchy) రెండు విధములనుండెను. రాజులే రాజ్యాంగ నిర్మాతలుగనుండిరి. పరిమిత

పాలనమున రాజు ప్రజాప్రతినిధుల సాయమును గైకొనుచుండెను. కొంతకాలమునకు
ప్రభుత్వము శక్తిమంతులైన కొద్దిప్రజలచేతికివచ్చెను. 19-వ శతాబ్దమున వెలసిన ఈప్రభు
త్వము (Aristocracy) సంఖ్యాబలముకంటె గుణబలమున కెక్కుడు ప్రాముఖ్యమునొందెను.
తదుపరి కొద్దిమంది మాత్రముగాక ప్రజాప్రతినిధులందఱును ప్రభుత్వ (Democracy) రథమును
నడపుచుండిరి. ఈవిధానమున గుణబలముకన్న సంఖ్యాబలము నెక్కువ పరిగణించిరి.
"Democracy counts heads and often results in breaking them too' యనుటలోని
యాథార్థ్యతను చదువరులూహింతురు గాక.

* 19, 20-వ శతాబ్దములయందు వ్యాప్తిలోనుండిన ప్రపంచ రాజకీయములనుగూర్చి
తెలిసికొందము. నాటి రాజ్యాంగ వ్యవస్థలను పరికింతము. ఇటలీలోని ఫాసిస్టు తత్త్వ
మున కెందఱో విభిన్నాశయములు గలసినవి. ముస్సొలిని ప్రజల సానుభూతితో ధనికవాద
ములను ఖండించువాడు. ధనికవర్గపు సాయమున కమ్యూనిజము, సోషలిజములను ఖండిం
చునది మఱియొక తెగ. అత్యల్పకాలముననే ఫాసిజము ప్రజలనాకర్షించినది. మధ్యతరగతి
ప్రజ ఈప్రభుత్వమునకు వెన్నెముక. నాటి సోషలిస్టులలోని కలహములను పెంపొందించుచు
ఫాసిస్టులు బలపడసాగిరి, ఫాసిజమునకు నిర్ణీత సిద్ధాంతములుగాని, సూత్రములుగాని,
ఆదర్శములుగాని లేవు. దాని కర్తవ్యము భిన్నరాజకీయ సిద్ధాంతములను ఖండించుటయే.
'మనకు సూత్రములులేవు. ప్రజాక్షేమమే మనలక్ష్యము'ని ముస్సొలిని పేర్కొన్నాడు. చిత్త
ఫాసిస్టు కమ్యూనిస్టు తత్త్వములు పరస్పర విరుద్ధములైనను కొన్నిపోలికలుగలవు.
స్థైర్యముగల్గిన ఒక యార్థికవిధానమే కమ్యూనిజము. ఫాసిస్టులు పురాతన రోమన్ ఇంపీరియ
లిస్టు దౌర్జన్యవాదముల ననుసరించిరి. వారు "No discussion—only obedience" అనిరి.
ప్రజాప్రభుత్వము (Democracy) ఇచ్చట భేదించును. ఇటలీలో నిట్లు నిరంకుశ ప్రభుత్వము
వ్యాపించెను. కాని, రష్యాలో నొకవ్యక్తిగాక, బల సంపన్నమైన యొక రాజకీయపక్షము
నిరంకుశముగ వర్తించును. పారిశ్రామికుల బలమచ్చట కీలకము. సోషలిస్టు ప్రభుత్వము
వ్యక్తుల క్షేమమునకన్న దేశముయొక్క సమగ్రక్షేమమునేదృష్టియందుంచుకొని పాలించును.
దేశపు సిరిసంపదలను సమానముగ పంచిపెట్టజూచును. పరిశ్రమ ముఖ్యము. అచ్చట
పనిచేయనివాని కాహారముదొఱకదు. దేశములోని ప్రతియొక్కని క్షేమమునకును, విద్య

* Source: Pundit Nehru's Glimpses of World History.

కును, ఉద్యోగమునకును, అభివృద్ధికిని ప్రభుత్వము హామీనిచ్చును. ప్రజాప్రభుత్వము పలుదేశములకు ప్రాకినది. సోషలిస్టు ప్రభుత్వముపై అన్యరాజ్యాంగ మెట్టిమార్పును తేజాలదు. వేర్లు గట్టిగపాతుకొనియుండుటయే కారణము. ఫాసిస్టునాయకుడైన ముస్సొలిని Democracy ని 'Putrefying Corpse' అన్నాడు. ప్రజాప్రభుత్వమున సమానత్వ మవసరము. 'సర్వకాల శాంతిని ఫాసిజము నమ్మదు. యుద్ధమే మానవశక్తిని పటుత్వమును వెల్లడించును'ని ముస్సొలిని దృఢవిశ్వాసము. Fascism is National while Communism is International. ప్రభుత్వమునే దైవముగనెంచి ఫాసిజము వ్యక్తిస్వాతంత్ర్యమును బలినిచ్చును. పురోగామి సోషలిజమునకును బద్ధశత్రువగు ధనికవాదమునకును వైరమున్నప్పుడు ఫాసిజము పారిశ్రామికవర్గమును రూపుమాపనెంచినది. ఫాసిస్టుతత్త్వ మభివృద్ధియై జర్మనీయందు నాజీతత్త్వముగ వెలసినది. ఫాసిజము రాజకీయవనమునను, నాజిజము ఆర్థికవనమునను మొలకెత్తినవి. నాజీలు నేషనల్ సోషలిస్టులట. జాతీయవాదులట. ఆంగ్లేయ రాజకీయములలోని పార్లమెంటులయందు హిట్లరునకు నమ్మకములేదు. నాజీలు ముఖ్యముగ సైనికశక్తిపై నాధారపడి ప్రజలను బెదరింతురు. సర్వము ప్రభుత్వ వశమందురు. కాని ఫాసిస్టు నాజీతత్త్వములకు అన్యదేశాక్రమణయందు పొత్తుకుదిరినది. ప్రభుత్వమునకు కీలకాంశమైన ప్రజాసేవ లేనందుననే ఫాసిస్టు నాజీతత్త్వములు మెఱుపులవలె మెఱసి మఱల నంధకారమున లీనమైపోయినవి. జపాను రాజ్యాంగము విచిత్రమైనది. సూర్యవంశజుడైన సామ్రాజ్యాధిపతియే వారిదైవము. జపానీయులకు మతాధికారియు రాజ్యాధికారియు నతడే. ఇక ఆంగ్లదేశములోని ఇంపీరియలిస్టు ప్రభుత్వమున సామ్రాజ్యవిస్తృతిని కాంక్షించి వారి వలస రాజ్యములద్వారా తన యార్థికస్థితిని బాగుచేసికొన యత్నించును. దీనినే సామ్రాజ్యవాదమందురు. దీనికి కాలము సమీపించినదని బహుజనాభిప్రాయము. ప్రజాశక్తులు పైకివచ్చుచున్నవి. వలసరాజ్యములు స్వాతంత్ర్య పథముననున్నవి. అమెరికా తన యార్థికస్థితిని కట్టుదిట్టములతో నుంచుకొనుటకు రాజ్యాంగము నుపయోగించుకొనును. అమెరికా స్వాతంత్ర్య సమరము ప్రభుత్వ రథమును వేఱుత్రోవను త్రిప్పినది. కేంద్ర ప్రభుత్వపుశక్తులు పరిమితముల నిరూపించిన రిపబ్లికనులు అధికారము స్వీకరించిరి. అమెరికాయందు రిపబ్లికనులకు డెమోక్రాటులకు నామకరణమునందే భేదము గన్పట్టును. ఆశయములలో మార్పులేదు.

భారతదేశము దాస్యశృంఖలములను త్రెంచుకొనుచు సంపూర్ణ స్వాతంత్ర్యము నసతికాలముననే పొందగల్గెడి ఈసమయమున నలువదికోట్ల భారతీయుల క్షేమమరసెడి ప్రజాప్రభుత్వము దూరదృష్టితో నిజమైన డెమొక్రాటు సిద్ధాంతములమీద రాజ్యాంగమును నిర్మింపవలెను. ప్రప్రథమ భారతజాతీయ ప్రజాపరిషత్తు డిసెంబరు 1946, 9-వ తేదీన సమావేశమైనది. లార్డ్ సచ్చిదానంద సిన్హాగారు సభాధ్యక్షపీఠమునుండి 'యుగయుగాలకుపకరించగల విధానమున ఆదర్శరాజ్యాంగమును ఏర్పాటుచేయవలెననియు, ఆయాదేశరాజ్యాంగములను పరిశీలించినచో భారతరాజ్యాంగము అమెరికా రాజ్యాంగమును అనుసరించి కొద్దిమార్పులతో నూతనరాజ్యాంగమును నిర్మించవలెన'ని యుద్ఘోషించిరి. నేటి మన రాజకీయరంగము కల్లోలితమగుట శోచనీయము.

ఇక రాజ్యాంగమునుగూర్చి విశాలముగ తెలిసికొందము. రాజ్యాంగము నాగరకతయొక్క ప్రతిబింబము. రాజ్యాంగవేత్తలకు అప్రతిమాన బుద్ధిచాతుర్య మావశ్యకము. వారికి దూరదృష్టి, నిష్పాక్షికముగ న్యాయాన్యాయములను విచారించగల్గెడి మనఃస్థైర్యము కావలెను. ప్రతివాడును దేశపు రాజ్యాంగ నిర్మాణమును తెలిసికొనవలెను. తన బాధ్యతను గుర్తెఱుగవలెను. విద్యకూడ రాజకీయములందు ప్రముఖపాత్రను నిర్వహించును. విదేశములతోడి సంబంధబాంధవ్యములు, రాకపోకలు, ఆర్థికవిధానము, విద్య, పరిశ్రమలు, ఆరోగ్యము మున్నగునవి ప్రభుత్వాంగములు. ఇచ్చిపుచ్చుకొననలయుననెడి సమరసభావమున్నప్పుడే రాజకీయ వాతావరణము ఆశావంతముగనుండును. రాజ్యాంగవేత్తలలు భిన్నాభిప్రాయములు గలిగియున్నను ఏకాభిప్రాయమును కుదుర్చుకొన్నప్పుడే ప్రజాసేవకులు కాగలరు.

రాజ్యాంగ తంత్రములు కొన్ని లక్ష్యసిద్ధులను సాధించుట కుపయుక్తములేకాని అవి స్వభావసిద్ధములుగ సిద్ధులుగాని లక్ష్యములుగాని కాజాలవు. వానినే లక్ష్యములుగ నుంచుకొన్నచో ఆశాపీడితులు గావలసినదే! అట్టివారు దేశక్షేమమునకు విఘ్నకారులు. రాజకీయములను సాధనములుగా నుపయోగించి ఐక్యతాసిద్ధి, ప్రజారంజకపాలన, దేశాభివృద్ధి, విజ్ఞాన వికాసాదులను పెంపొందించుకొనవచ్చును, కళలకూడ యభివృద్ధిజెంది జాతీయజీవితమున ప్రముఖపాత్రను గైకొనును. రాజకీయవేత్త విశాలహృదయుడుగానున్నచో నతని

తెలివితేటలన్నియు బూడిదఁబోసిన పన్నీరేయగును. రాజకీయాంశము లొక్కొక్కతఱి సాధనములుగాను మఱియొకప్పుడు సిద్ధులుగాను వర్తించును. రాజకీయరంగమున మత మునకు లేని ప్రాముఖ్యమునిచ్చుటచే భారతదేశచరిత్ర దుఃఖభాజకమై కలహములతోఁగూడి యున్నది. మతకలహములు దేశముయొక్క శాంతిభద్రతలకు గొడ్డలిపెట్టు. మతావేశ ముచే నకారణోద్రిక్తులై రాజకీయవేత్తలు రక్తస్రవంతులకు కారకులగుచున్నారు. మతము ఒక్కొక్క తెగకు లేక వర్గమునకు సంబంధించిన విషయము. మతవ్యాప్తికి రాజకీయ సాధనముల నుపయోగింపరాదు. కావున మతవిషయముల నేనాటికైనను రాజకీయములతో ముడిపెట్టరాదు. ఉత్తమ రాజకీయవిధానము, కళాభినివేశము, స్వాతంత్ర్య పిపాసాదులే నాగరకతను సూచించును.

ప్రభుత్వము ప్రజలయందు పారమార్థికాశయములనుగూడ పెంపొందించవలెను. దైవభీతిలేని రాజ్యాంగము వ్యర్థము. దేహమున కాహారమెట్లవసరమో రాజ్యాంగమునకు ప్రజల సహకారమట్టిది. కావున రాజకీయసాధనముతో దేశాభివృద్ధికి, జీవితాదర్శములకు నాగరకతావ్యాప్తికి, కళాపోషణకు నుపకరించెడి సిద్ధులను పొందవగును.

భావిభారత రాజ్యాంగము ప్రజానాయకులైనట్టి నెహ్రూవంటి రాజకీయపారంగతులచే నిర్మింపబడి అన్యదేశీయుల కాదర్శప్రాయమగుగాక! మనదేశము రాజకీయనిష్ణాత పారీణ ధురీణుల కాలవాలమగుగాక!

పండిత మదనమోహన మాళవ్యా జీవితము.

యం. సూర్యనారాయణ, తృతీయకక్ష్య.

సుప్రభాతమున జననమొంది పరిమళవంతమై సౌరభమును విలసిల్లజేయు కుసుమ మొకింత కాలము ప్రకాశించి కాలవాహినియందు లీనమగుచున్నది. ఆశ నిరాశల భీషణ నాట్యమే మన నిత్యజీవితము. ఆశాజనకములై అరుణరాగ ప్రశాంతములైన ప్రభాత ములును, ప్రభాతసమయ వికశితములగు ప్రసూన సంచయమును నిత్యము గాంచుచున్నా రము. దాని నిరాశవల్లరిచే నావరింపబడి ఆందోళిత మనస్కులై ఒకదానినొకటి పోల్చ లేకున్నాము. ప్రకృతిఁ జక్కగా శీలకించినను సామ్యము గన్పడనేఱదు. అహా! సృష్టి వైచిత్ర్య మెంత నిగూఢము.

మానవ జీవనవాహినిలో పలువిధములగు తరంగములు పొంగి పొరలుచుండును. ఆదర్శజీవితము నారాధించుటకై జీవిత పరమార్థమును చక్కగాగ్రహించి విశ్వమందంతయు తమ జీవనజ్యోతులనే విజ్ఞానజ్యోతులుగా వెలగించిన భారత పవిత్ర పుత్ర బృందమున శ్రీమదనమోహన మాళవ్యా యున్నతస్థానము నలంకరించుచున్నాడు. ఆర్థిక, సాంఘిక తాత్త్విక రాజకీయములందు వన్నెకెక్కి తన మనోనైర్మల్యముచేత హైందవ సంప్రదాయ ముల పవిత్రంబొనర్చి తన జాతిని విశ్వజ్యోతిగామార్చిన ఈ ధన్యజీవినిగన్న భరతమాత ఎంత ధన్యయో కదా?

పవిత్ర వంశజులగు బ్రాహ్మణ వంశంబున 23–12–1862 న అలహాబాద్ నగరము నందు ఈపండిత పుంగవుడు జననమొందెను. తండ్రి వ్రజనాథమాళవ్యా. పితామహుడు ప్రేమధర మాళవ్యా. వంశపారంపర్యముగా లభించిన సారస్వత విజ్ఞానలక్ష్మిని వశపరచు కొని సంస్కృత హిందీభాషలయందు చతురుడై యీతడు 19-వ యేట అలహాబాద్ నగర మున మ్యూర్ సెంట్రల్ కళాశాలయందు పట్టభద్రుడాయెను. విద్యార్థిదశయందు నీతడు చూపిన ప్రతిభ సహాసశక్తి పట్టుదల అప్రతిమానము.

మానవసేవయే మాధవసేవయని భావించి నిరంతరము తన ప్రజాసౌఖ్యమే తనసౌఖ్య ముగానెంచు నిత్యాగజీవి ఉదరపోషణార్థమై తాను విద్యనభ్యసించిన పాఠశాలయందే 2 సంవత్సరములు ఉపాధ్యాయుడుగా గడిపి తన అప్రతిమానమగు శక్తిని చూపెట్టెను. దేశ నాయకుడై తన భారతజాతిని పవిత్రజాతిగాజేసిన ఈమహాత్ముడు తన జీవితలక్ష్యమును మరొకవైపు మార్చెను.

యువకుల రక్తధారలచేతను, అబలల అశ్రుధారలచేతను, వృద్ధుల ఆశీర్వచన సుధల తోను, బాలుర గీతములతోను నిర్మింపబడి వెలుగొందుచున్న ఆ త్రివర్ణపతాకమే అండగా గల్గినట్టి భారత జాతీయకాంగ్రెసునందు సభ్యుడై నిర్మాణ కార్యక్రమ నిష్ఠాతత్పరుడై ఆ సంస్థకు వన్నెనిడుటకై యుద్యమించెను. రాజునుగాని సంస్థనుగాని జాతినిగాని వృద్ధికైనను వినాశనమునకైనను తెచ్చు సాధన సంపత్తిలో ప్రాముఖ్యమునొందునది పత్రికయే. దేశసేవా ధురంధరుడగు నీతని తెలివితేటలఁ జక్కగాపరిశీలించి రాజారాంపల్ సింగ్ అను జాతీయ నాయకుడు తన దైనికపత్రిక యగు "హిందూస్తానీ" పత్రికకు సంపాదకునిగా నియ

మించెను. చిఱుప్రాయమునుండి నిగనిగలాడు నుత్తేజముతో మిళితమైన భావసంపత్తితోడ నీ యువకరత్నము పత్రికను ప్రజానురంజకముగా నిర్వర్తించెను. అయ్యదియేగాక నాతనిచే స్థాపింపబడిన "అభ్యుదయ" "లీడర్" అను పత్రికలయందలి భావగాంభీర్యములగు మదనమోహనుని సంపాదకీయములు జాతీయ కాంగ్రెస్ ప్రతిభకు మెఱుగు నిడుచున్నవి.

ఇంతటితో తృప్తినొందక న్యాయవాద వృత్తి నవలంబించుటకై యీ పండితుడు 1891-వ సంవత్సరమున అలహాబాద్ విశ్వవిద్యాలయమునందు తన LLB డిగ్రీనొందెను. తదుపరి తన సహజశక్తిచేత ప్రజాహృదయరంజకమగు తనసేవచేతను మెప్పువడసి ఆనగర మందలి పురపాలక సంఘమునకు ఉపాధ్యక్షుడై క్రమేణ ఆరాష్ట్రపు లెజిస్లేటివ్ కౌన్సిల్ సభ్యుడుగా 1902 సంవత్సరమున ఎన్నుకొనబడెను.

ప్రజాక్షేమమునకై అహర్నిశములు ఆకలిదప్పులవీడి రాజకీయ రణరంగమునకే తన జీవితము నర్పించెను. దేశసేవా పరతంత్ర సంస్థయగు ఆ నూతన కాంగ్రెసునందు 1886 నుండి సాధారణ సభ్యుడై నాటినుండి తన భావములను సభారంగమందు గంభీరముగా వెలి బుచ్చుచుండెను. 1908-వ సం॥రమున మింటోమార్లే సంస్కరణములకు తన యసమ్మతులం దెల్పెను. అందరి మన్ననలకు పాత్రుడైన ఈ యువకరత్నము 1909 న లాహోరునందు జరిగిన అఖిలభారత కాంగ్రెస్ సభాధ్యక్షపదవి నలంకరించెను. వైస్రాయికౌన్సిల్ సభ్యుడై (1910) మాళవ్యాజీచేసిన దేశసేవ అపారము అమోఘము. శ్రీగోపాలకృష్ణ గోఖలేగారు వాంఛించి గావించిన నిర్బంధ విద్యావిధానమునకు తన దోహదమొసంగి వలసవిధానమునకు ప్రభుత్వమునకు వ్యతిరిక్తముగా పోరాడిరి.

అన్ని కుసుమరాజములను ప్రకృతిలో నొకటిగాదు. ప్రకృతియంతయు లీలామానుష విగ్రహుండగు పరమేశ్వరుని నాట్యసీమ. చిత్రమైచిత్ర్యములగు నీప్రకృతిచేష్టలలో సామ్యము నుచ్చుటకై నంగానరాదు. పుష్పములు సౌరభమునందును, వింతవింత రంగులీను ఛాయ లందును పోలికలందును విముఖములైనను అట్టివానిజతచేసిన నొక దివ్యమాల యగును. అవ్విధమునసే ఈ పండితపుంగవుడు లగ్నో, కలకత్తానగరములందు జరిగిన కాంగ్రెస్ సభలలో 1916వసంవత్సరమున శ్రీమతి ఆనీబెసంట్ గారితో సహచరించి అత్యున్నతస్థానము నొందిరి. 1918 నాటి మాంటెగ్యూచెలమ్సుఫర్డు ఆక్టులో కొన్నిటికి విశదీకరణమున్ను, సవరణలున్ను కోరిరి. ఇచ్చటనే లోకమాన్యతిలక్ మహాశయునకున్ను వీరికిన్ని వివాదము లేర్పడెను.

ఇట్టి మహత్తర తరుణమందే వీరు మరియొకసారి ఢిల్లీనగరమందు జరిగిన కాంగ్రెస్ సభకు అధ్యక్షుడుగా నాసీనుడయ్యెను.

ధర్మార్థకామమోక్ష సిద్ధికై పండిత మాళవ్యాజీచేసిన సేవ అపారము. ఈ మహా శయుడు హైందవజాతి నభివృద్ధికిదెచ్చుటకై 1904 నుండి విశ్వప్రయత్న మొనర్చుచు గౌరవ నీయ మున్షిమాధవలాల్ గారి అనురాగముతో కాశీ హిందూ విశ్వవిద్యాలయమును స్థాపించి ప్రజాప్రేమకు పాత్రుడై జోహారునొందెను. తన ప్రజలను విజ్ఞానముచేత విలసిల్లంజేయుటకై ఇంజనీయరింగు, శాస్త్రపరిశోధనలను బోధింపజేయుటయును భారతజాతియొక్క ప్రాచీన సాంప్ర దాయముల విజ్ఞానజ్యోతిని నిలబెట్టుటకై సంస్కృత వేదవేదాంగములను ఉపనిషత్తులను మను ధర్మములను బోధించునట్లుగావించి ద్వివిధములుగా విద్యాదానమొసగూర్చి అమరుడాయెను.

హైందవుడగుటచే తన సాంప్రదాయమునందలి ఉత్కృష్ట మహత్తరశక్తుల గ్రహించి వారి ఔన్నత్యమునకై పాటుపడెను. అయ్యదియేగాక అఖిలభారత హిందూమహాసభాధ్య క్ష పదవిని 3-మార్లు పొందెను. ఇట్టి మహత్తర దృష్టులచే సంచరించు ఈ సత్పురుషుడు అస్పృశ్యజాతులనుకూడా తనజాతిగనే భావించి ప్రేమించి లాలించెను. తన మతధర్మములను ఆవంతైనను వీడక తాను రౌండుటేబిల్ సమావేశమునకు ప్రతినిధియై వెడలినపుడు పవిత్ర గంగాజలమునుకూడా తీసుకొనివెళ్ళెను.

భారతజాతీయ ప్రతినిధిగా రౌండుటేబిల్ సమావేశమందు తన ప్రతిభావిశేషమును ప్రకటించి కీర్తికాంతను జేపట్టెను. మూడవసారిగా 1933 న మరల కాంగ్రెస్ మహాసభకు అధ్యక్షుడాయెను. తదుపరి రాజకీయ రణరంగమందు తాను ప్రధానపాత్రనుండి విరమించినను నిర్మలహృదయముచేత సాంఘికరంగమందు అత్యుత్తమమైన దేశసేవ గావించెను. తన సర్వస్వము దేశసేవకై త్యాగమొనరించి హిందూముస్లిం సామరస్యమునకై చాలకృషిసల్పెను.

కాలచక్రము తిరుగుకొలది వ్యవస్థలు మారుచుండును వాతావరణములు, వాని ననుసరించి ప్రకృతిసౌందర్యములు, వాటి విధానముననే పుష్పసంచయము వివిధ వ్యవస్థల నొందును. అవ్విధముననే మదనమోహనుని భావకుసుమము, అప్రతిమానమగు కాంగ్రెస్ సేవారూప ప్రభాతకాంతి సందర్భమున వికసించుచు పరిమళించినది. కాలాంతరమున నా ప్రభాతకాంతులు మారిపోయినవి. కుసుమము జారిపోయినది. మాఱిపోయిన కాంతులతో

జాఱిపోయిన వీణానిక్వణంబుబోలు నాతని దేశసేవయు తేనెలసోనల ననుకరించి రుచినొసంగు నాతని హిందూ విశ్వవిద్యాలయ శోభయు హైందవజాతికిఁ బునరుద్ధారకుండును దేశనాయకుడునగు శ్రీమదనమోహనమాళవ్యుని ఈపవిత్రజీవితకాలమే మనకు సుప్రభాతము.

"వెలుగునీడల కౌగిలియె ఈజగతి". అంధకారబంధురమగు ఈభారతావనికి జ్ఞానజ్యోతియగు ఈమహాశయుడు 12–11–1946 న తన ప్రియసుతులను అనుంగు పుత్రికలను ప్రేమపాత్రమగు యావద్భారత జాతినివీడి పరలోకగతుడాయెను. వీరి ఆత్మకు లీలామానుష విగ్రహుండగు పరమేశ్వరుడు శాంతినొసంగు గాక.

జై హింద్.

అహింస. రాజులకా, ఋషులకా?

కె. సుబ్బరాయుడు, తృతీయకక్ష్య.

"మానవసేవయే మాధవసేవ" యను యార్యోక్తి సుప్రసిద్ధము. ప్రజాసేవయు పరమేశ్వరుని యారాధనయు నొకటని తాత్పర్యము. మానవుని యందు దైవాంశము కలదని కొందఱి మతము. తండ్రి యాత్మయే తనయుఁడని మఱికొందఱి మతము. మనము దేవుని బిడ్డలని మన మతప్రబోధము. ఇన్ని వాదములను సంగ్రహించిన మానవసేవ మాధవసేవ యను యార్యులవచనము సత్యము. సముచితము. మానవునిసేవ ప్రేమ. మాధవునిసేవ భక్తి. నుతిస్తుతియుతంబగు ప్రేమ, భక్తి. ప్రేమ భూతదయకు మఱుపేరు. భూతదయ అహింసకు ప్రాతిపదిక. కాన అహింస దైవభక్తికి ప్రథమ సోపానము. సకల ప్రాణికోటియందును, సదయహృదయుల సహజానురాగము 'అహింస' స్వరూపము, మఱియు దాని స్వభావమును.

మన పురాణములనుబట్టి ఋషి, దేహమును, మనసును వంచిన దిట్ట. కర్మజీవి. అతని యాదర్శము ముక్తి. పరము పరమావధి. భీకరారణ్యగర్భము, ప్రకృతిమాతయొడి, యాతని యునికి. పర్ణశాల యతని దివ్యమందిరము. ఆశ్రమము శాంతి నికేతనము. ఆహారము కాయగసరులు, కందమూలములు, ఆకులలములు. హృదయము నవనీతము. భక్తి దైనిక జీవితము.

రాజు రాజ్యపాలకుఁడు. రాజధానియందునికి. అంతఃపురవాసి. రాజసాహారి. భోగి. రాజ్యవిస్తరణ, న్యాయపరిపాలన, ప్రజాభ్యుదయము—ముఖ్యవిధులు. రాజ్యపాలన దినకృత్యము. ప్రజాపాలనపర్యవసానముగాగల రాజు పూజనీయుఁడు. పరిపాలన పరమకష్టము. కాన "చింతలకు పుట్టినిల్లు భూమీశు శిరము" అని యార్యులు పలుకుట. (nneasy lies the head that wears the crown)

కమలము పంకజము. కాని పంకమునజిక్కువడదు. ఋషులు ప్రపంచమున నుందురు. కాని ప్రాపంచక విషయములకు దూరులు. ముక్తికాములు ఋషులు. ముక్తికి, భక్తి సాధనము. అరమరలు లేని మనసు భక్తికి ముఖ్యము. దయార్ద్రహృదయము, నిష్కలుష మనసు ఋషులకు ముఖ్యము. వీనికి అహింస పట్టుకొమ్మ.

రాజ హృదయము విశాలమయిన బాగు. ప్రజాదరణ, అనురాగము, రాజునకు ముఖ్యము. ప్రజలను ప్రభువు తండ్రియని పూర్వీకుల రాజనీతి. వీనికి సదయహృదయము, భూతదయ మూలకారణము. ఈ సుగుణగణములు రాజశీలమునకు వన్నెయు, వాసియు. రాజ్యాంగ విషయములలో అహింసకు స్థానములేదు. అవక్రపరాక్రమములుగల రాజ నామధేయుఁడు దండధరుఁడైనగాని దుష్టులు భయపడరు. శత్రుసేనలు సమయమునకు పొంచియుందురు. రాజ్యవిస్తరణచేయని రాజు — రాజరాజుకాడు. ప్రస్తుత రాజ్యాంగవిషయముల యోచింతము. రాజకీయవేత్తలు స్వార్థపరులై ప్రజలను జాతీయత యనుపేరున మోసపుచ్చుచున్నారు. తనదేశము, తనజాతి, తన మతము—ఉన్నతమని, తమయాధిక్యతను స్థాపింపజూచుచున్నారు. శాంతి సమావేశములు జరుగుచునేయున్నవి కాని విశ్వమానవాభ్యుదయమునకు సమానత్వము గుర్తింపకున్న శాంతి స్థాపన గగనకుసుమము. అట్టి రాజకీయవేత్తల ప్రయత్నము బూడిదలోపోసిన పన్నీరగును. మఱియు నేటి ప్రజల కోరికలు మిన్నుముట్టుచున్నవి. భౌతిక సుఖమునకు మానవుడు యావచ్ఛక్తిని వినియోగించుచున్నాడు. ప్రాపంచిక విషయములకు ప్రాకులాడుట—వానికై వైషమ్యములు ప్రబలుట — విరోధములు — యుద్ధములు — ఇవి యిప్పటి మానవ చరిత్ర. ప్రపంచమందలి మానవులందఱు భోగలాలసత్వమునకు తిలోదకము లిచ్చి, విజ్ఞానచంద్రికల వెదజల్లుటకు ప్రయత్నించువఱకు ప్రపంచమున శాంతిస్థాపన యసంభవము. ఒక్కదేశము మాత్రము

'అహింస'ను రాజకీయములతోఁ గలిపి, పరమ పరమావధి యనుకొనుట — కొఱవితోఁ దల గోకికొనుటయగును. ఇతర దేశములు దానిపై కన్నుంచియుందురు. కాన నేటి రాజకీయములకు అహింసాస్త్రము నిరుపయోగము.

ముక్తికాంతను వరించు ఋషివరులకు భక్తి సాధనమనియు, అహింస దాని యంతర్భాగమనియు గ్రహించితిమి. అహింస ఋషుల కలంకారప్రాయమనిన చర్విత చరణము. వారికి హృదయములు నవనీతముగ నుండుట మన భాగ్యము. అనుభవజ్ఞులయిన ఋషివరులు తమ విజ్ఞాన చంద్రికల వెదజల్లినారు. వారి విజ్ఞానామృతభాండమే మన ప్రాచీన సంస్కృతి. దాని చదివిజూచిన భారతీయులు (పాశ్చాత్యులుగూడ) లోక కల్యాణముకొఱకు కృషిజేసిరి. అమరజీవులయిరి.

కాని రాజకీయములందహింసను మేళవించుట పొరపాటు. మన పూర్వులుకూడ నీ విషయమున పొరబడిరి. రాజకీయములు ఐహికములు. అహింస దైవభక్తికిచేరువ — కాన మతవిషయము. వీని ప్రకృతి పరస్పర విరుద్ధము. నేడు సైతము మన రాజ్యాంగ విషయములలో నహింస ప్రధానభూమికగానుండుట విచారణీయము.

కాన భూతదయ అహింసకు ప్రాతిపదిక. అహింస దైవభక్తికి ప్రథమసోపానము కాన మతవిషయము. ఋషులకది పట్టుకొమ్మ. రాజకార్యములు లేక రాజకీయములు ఐహికములు. రాజకీయముల మతముతో మేళవించుట పొరపాటని సింహావలోకనము.

స్వప్న యాత్ర.

రచయిత : ఎస్. దొరసామిరెడ్డి, జూనియర్ బి. ఏ.,

"బలేపెళ్లి" యను చలనచిత్రమును చూచి నేను ఇంటికివచ్చుచుంటిని. కారు చీకట్లుక్రమ్మి భోరున వర్షింపసాగెను. ఇంటికి పోలేక సమీపముననున్న మిత్రుని గదిజేరి నిద్రించితిని. కలలో నేనెక్కడికో పోతిని.

అది యొక క్రిక్కిఱిసిన అడవిమార్గము. ఎండతో దగదగమండు వేసవి. కాళ్లు బొబ్బలెత్తెను. క్షుత్పిపాసలు హెచ్చెను. పంచప్రాణము లెగిరిపోవనుండెను. క్రూర

మృగముల భయంకర ధ్వనులుతప్ప మఱేవియు వినరావు. ఇఁక జగద్రక్షకుఁడే శరణ్యమని మార్గమున నడచుచుంటిని. నా దురదృష్టము! దిరిగిచూచితిని. భయంకరమైన సర్పరాజము! పంచప్రాణములలో నాలుగు మాయమైనవి. మిగిలిన ఒక్కటిమాత్రము తికమకలాడసాగినది. ఏమిచేయగలను? పలాయనసూత్రమును పఠింపసాగితిని. లాభమించుకేనియు కాన్పింపదు. భుజంగపుంగవుఁడు నన్ను విడుచునట్లులేదు. అట్లే కొంతదూరమరుగు సరికి నాయదృష్టదేవత నాకొక బిలమునుచూపినది. ప్రవేశించితిని.

ఆశ్చర్యము! ద్వారపాలకుఁడెవఁడు? సుగ్రీవుని సైనికాధికారియగు జాంబవంతుఁడు. అతని గాంచినంతనే రామాయణ మామూలాగ్రము నాకు స్ఫురింపసాగెను. నాపూర్వజన్మసుకృతమేమోకాని నాకు ప్రవేశమున కాజ్ఞయివ్వబడెను. ఏ మూలఁజూచినను కోతిమూకలే. ఏమూలజూచినను నిడుపాటి గడ్డములుగల ఋషీశులే. ఒక్కొక్క మహానుభావున కొక్కొక్క నమస్కృతి నొసంగుచు వెదకసాగితిని. ఎవరా వెదుకబడువ్యక్తి? శాశ్వత బ్రహ్మచారియు, చిరంజీవియు, శ్రీరామచంద్రమూర్తిని నమ్మింబంటును, పవనసూనుఁడును, లంకాదహకుఁడు నగు హనుమంతుఁడు. వెదకుచుపోయి పోయి ఒక దేదీప్యమానమగు కాంతిపుంజమునుగాంచితిని. ఆశ్చర్యము! దగ్గఱకేగుసరికి సకల వానరకోటిచే పరివేష్టితుఁడై, కనులుమూసికొని సర్వదా ధ్యాననిమగ్నుఁడై, వేదికనధివేష్టించి ప్రకాశించు నాయంజనీపుత్రుని దర్శనభాగ్య మబ్బెను. చేరువన నిలువంబడి రామతారకమును పఠించితిని. అతఁడు సంతసిల్లి ధ్యానమునుండి వెలువడివచ్చి నన్ను చిరపరిచితునివోలె కౌగలించి యాదరించె. వెంటనే కొందఱు రామభక్తులు నాకు మధురఫలములను, కందమూలములను తెచ్చియిచ్చి నాయాకలిదప్పులఁదీర్చిరి.

చిరంజీవి వాయుసూనుఁడు కలియుగ పరిస్థితులఁగూర్చి ప్రశ్నించెను. ధర్మము నశించినదనియు, అధర్మము ప్రబలి విశ్వమంతయు పాపభూయిష్టమైనదనియు, అంతఃకలహములు పెచ్చుపెఱిగి మానవత్వ మామూలాగ్రము నశించుచున్నదనియు, భారతమాత బానిసత్వమనెడి సంకెళ్లలో దగుల్కొని విముక్తికై కంట దడిపెట్టుచు, అహోరాత్రములు వాపోవుచున్నదనియు సవిస్తరంబుగ మనవిచేసి ధర్మస్థాపనను గుఱించియు, భారతమాత విముక్తినిగుఱించియు ఆనతీయవేడితి. "వత్సా! ఇఁక కొంతకాలము ఓర్చుకొనుము.

కలియుగమునకంతము దాపురించినది. పిరభోగవసంతరాయలుద్భవించి ఒకమూల పెరుగుచున్నాఁడు. సమయమాసన్నమైనతోడనే దుష్టశిక్షణయు, శిష్టరక్షణయు జరుగగలదు. విశ్వమాతయు స్వాతంత్ర్యభాగ్యము ననుభవింపగలదు. ధర్మము చతుష్పాదముల స్థాపింపబడును. పొమ్ము. సుఖముండుము.” అని అతఁడానతిచ్చె.

సంతోషమును పట్టలేక సాష్టాంగముగ నమస్కరించుటకై సాగిలపడితిని. పరుండిన మంచమునుండి క్రిందపరుండి నిద్రించుచున్న మిత్రుఁడగు రామమోహనునిపై దొల్లితిని. అతఁడు తత్తఱపడి మేల్కాంచి భయభ్రాంతుఁడయ్యె. నాకును మెలకువగల్గె. జరిగిన స్వప్న వృత్తాంతము నాకర్ణించి నామిత్రుఁడు సంతసించె.

విషాదాంత నాటకములు.

A. V. Subramanyam, II U. C.

మన ఆంధ్రవాఙ్మయమునందు విషాదాంత నాటకములు గగనకుసుమములైనవి. ఆంధ్రభాషయందు నాటకములన్నియు మంగళాంతములుగానుండును. తెనుగునందు దుఃఖాంతరూపకములు లేకుండుటకు కారణము లనేకములుకలవు. మన ప్రాచీనగ్రంథములందిట్టివి లేవు కావున తెనుగునందుకూడ యిట్టివి వ్రాయకూడదనునది మొదటి కారణము. వాస్తవముగ పూర్వాచారపరాయణత్వము శ్లాఘాపాత్రమేగానీ, కొన్ని సమయములందు దానిని త్యజింపవలసివచ్చును.

నాటకములలో రెండువిధములు గలవు. (1) విషాదాంతనాటకములు (Tragedies) (2) మోదాంతనాటకములు (Comedies). మరణము విషాదమున కొకవిధమైనచిహ్నము. కాని మరణాంతములైన నాటకములన్నియు విషాదాంత నాటకములనుట యోగ్యముకాదు. ఎందులకనగా దుష్టులు, లోకకంటకులునగువారి మరణము సంతోషమునే చేకూర్చును. రావణుఁడు, దుర్యోధనాదుల వధతోకూడిన నాటకములు విషాదాంతములుకావు, కానేరవు. దుష్టులు మరణించిన దానివలన లోక కల్యాణమునకు గారణమగుటచేత సాధారణముగ మోదాంత నాటకములుగానే పరిగణింపబడుచున్నవి. అట్లుగాక సత్పురుషులకును, ప్రేక్ష-

కుల సానుభూతి నాకర్షింపగల సుగుణముల నిలయమైన నాయకుని కేదో కారణమువ మరణము సంభవించి నాటక మంతటితో నంతమొందినచో యది విషాదాంత నాటకముగ పరిగణింపబడును. ఇట్టినాటకములు వాఙ్మయమునందెచ్చటను గానరావు. మన తెనుగు కవులలో విషాదాంతనాటకములను వ్రాసినవారొక్కరునులేరు. ఇటీవల పాశ్చాత్య విద్యాసంపర్కము గల యొకరిద్దఱుమాత్రము వ్రాసిరి. అందులో ధర్మవరము కృష్ణమాచార్యులు మాత్రము తమ నాటకములను కొన్నిటిని విషాదాంత నాటకములుగా నొనర్చిరి. ఈ విషాదాంత నాటకములు, లక్షణమునకై మన పాశ్చాత్య విషాదాంత నాటక తత్వమును పరిశీలింపవలెను. ధర్మవరము కృష్ణమాచార్యులు చాలవరకు Shakespeare నే ననుసరించెను.

పాశ్చాత్యనాటకములలో మోదాంతనాటకములు విషాదాంతనాటకము ముఖ్యము. మోదాంత నాటకము (Comedes) మానవజీవితమునకు సంబంధించినదియు, విషాదాంత (Tragedies) నాటకము మహారాజుల జీవితములతో సంబంధించినదనియు దలంచిరి. కాని కొంతకాలమైన తర్వాత రాజులజీవితమువలెనే, సామాన్యుల జీవితముగూడా విషాదనాటక వస్తువునకు తగినదని నమ్మిరి. విషాదాంతనాటకములు ప్రదర్శించునెడల ప్రేక్షకులకు గలుగు భావములు గంభీరముగ, దుఃఖముగనుండుటచే ప్రేక్షకుల మనస్సులను రంజింపచేయును. కాని మోదాంత నాటకములట్లుగాక తేలికభావములను ప్రేక్షకులకు కనబడుటచేత వారిలో గాఢమైన చలనము గలిగింపజాలదు.

విషాదాంతనాటకములలో కరుణ, భయము, రెండును గలిగియుండును. మోదాంత నాటకములలో హాస్యమంగిగనుండును. విషాదాంతనాటకములలో నాయకుని మనస్సున రెండు విధములగు సంఘర్షణములు కల్పించును. మొదటిది బాహ్యసంఘర్షణ, రెండవది ఆంతర సంఘర్షణ ; Shakespeare మొదటి పద్ధతినిచ్చటచ్చట యుపయోగించినను, ఆంతరవైరుధ్యమునే హెచ్చుగా ప్రకటించెను. పోను పోను బాహ్యసంఘర్షణ తగ్గించి, ఆంతరమైనదానిని ప్రదర్శించుట ఆయన నాటకములలో కన్పించుచున్నది. Othello లో నాయకునికిని, Iago కును మధ్య బాహ్యసంఘర్షణమున్నను ఆనాటకము చాల ఉన్నత స్థానమును వహించినది. Othello మనస్సునందుగలిగిన భావములు యాంతరసంఘర్షణమే!

విషాదనాయకుడు Tragic Hero :— విషాదాంతనాటకములో నాయకునికెక్కువ ప్రాముఖ్యతగలదు. నాటకమంతయును నాతనిమీదనే నాధారపడియుండును. ఈనాటకములందు గాంభీర్యము. ఉదాత్తత చేకూర్చువాడు నాయకుడొక్కడే! అందులకే ఈ నాటకములన్నియు నాయకునిపేరుచేతనే వ్యవహరించుచుండును. ఉదాహరణముగ, ధర్మవరము కృష్ణమాచార్యులుగారు రచించిన "విషాద సారంగధర". మొన్న మొన్న నే మన కళాశాలయందు ప్రదర్శించిన శ్రీదర్భా వేంకటకృష్ణమూర్తిగారిచే రచింపబడిన "విషాద తిమ్మరుసు" మొదలగునవి. పేరువినగనే యవి విషాదగాధలని తెలియును ఈనాయకుడు తన మంచిగుణములచేత ప్రేక్షకులను ఆకర్షించువాడుగానుండవలెను. నాయకుని మరణము ప్రేక్షకులను, "పాపము" అను దయను కలుగచేయవలెను. అట్లుకానిచో యది విషాదాంతనాటకమే కాజాలదు. పైచెప్పిన రెండు నాటకములు ప్రేక్షకుల నాకర్షింపజేయును. విషాదాంతనాటకములోని నాయకుడు నాటకమునకంతకు మూలస్తంభమువంటివాడు.

విషాదాంత నాటకములలో సన్నివేశములకు ప్రాధాన్యము హెచ్చు. ప్రస్తుతము కొందఱు సాధారణముగ గృహజీవితముతోగూడిన విషాదాంత నాటకములను వ్రాయుచున్నారు. కాని యట్టి నాటకములందు గాంభీర్యము కనుపించదు.

సమాప్తము.

విషాదలీల.

వి. వి. సుబ్బయ్యచౌదరి, I U. C.

"నాన్నా! తపాలాబంట్రోతు కాగితాలు పుచ్చుకొని మిమ్మల నడుగుతూ యిటే వస్తూన్నాడు" అంది కుమార్తె. అతన్ని చూడగానే ఎందుకో పాపం ముఖం వికసించింది: ఆమె లేతవయస్సుది. వయస్సుకు తగిన చందం. అలా ఆమె చకచకానడుస్తూ యింటిలోకి వెళ్లి పేపరుచూస్తున్న తండ్రితో చెప్పింది పై సంగతి. ఇంతలో బంట్రోతు యింటిగుమ్మం వద్ద నిలుచొని "రామస్వామిగారు వున్నారా?" అని ప్రశ్నించాడు. తోడనే రామస్వామి బయటికివచ్చి 'ఏమని' అడుగుతూ అతడిచ్చు కవరును తొందరగాతీసికొని లీలతోకూడ లోనికివెళ్లి కవరు చించాడు.

జాబును కొంతవరకు చదివి తర్వాత చదువలేక దాన్ని నేల బడేసి పొంగివస్తూండే దుఃఖాన్ని ఆపుకోలేక కన్నీరుగారుస్తూ నొసట చేతులుంచుకొని విచారింపనారంభించాడు.

దీనినంతా రెప్పలార్చకుండా చూస్తున్న లీల తండ్రి స్థితికి కారణం తెలియక తాను కూడ ఆమార్గాన్నే నడిచింది. ఇలా ఆ యిద్దరి దుఃఖానికి అంతులేదు. కాసేపటికి తండ్రి తలపైకెత్తి కుమార్తెవంక ఓతూరి తన దృష్టినిప్రసరించి మనస్సునిల్వక గద్గదస్వరంతో "అమ్మా! నీకింక దిక్కెవ్వరే! విధి నీకిట్లువ్రాసె?" అని దుఃఖహృదయాన్ని ఆపుకొంటూ ఆమెను చేరదీసి తనభుజాలపైనామె తలనుంచి ఒక్కపెట్టున 'బోరు' మని ఏడ్వనారంభించాడు. దీనినంతాచూచి దిగ్భ్రాంతిచెంది ఆబాల కట్టెవలె నిలబడిపోయి తండ్రి దుఃఖానికి కారణం అడిగింది. పాపం ఆమెకు చదువురాదుకాబోలు. సుమారు పంథ్రెండు వత్సరముల వయస్సు. ఎందుకో ఆరువర్షాలక్రితమే ఆమెను మనోహర్ రావు అను ఒక ఆస్తిపరునకిచ్చి పెండ్లిచేశారు తండ్రి. మనోహర్ అందగాడు. B.A., ప్యాసయ్యాడు. కాని తలిదండ్రులమాట బొత్తిగావినడు. ఏకపుత్రుడు కాన మాతాపితలు వాన్ని ముద్దారపెంచుచూవచ్చిరి. మనోహర్ తోడికొంటెగాండ్రతోచేరి సద్వ్యసనాల్లో ఆరితేరిన ప్రజ్ఞావంతుడుగా తయారయ్యె ఉన్న ధనమంతా పోగొట్టుకొన్నాడు. కొన్నిదినాలకు తలిదండ్రులుకూడ అస్తమించిరి. చేతిలో దమ్మిడీయైనాలేదు. యింతవరకు తనచుట్టూ ప్రియమిత్రుల మాదిరి తిరుగుచుండినవారు తన్ను చూడగానే అదేలకో దూరంగా తొలగిపోసాగిరి. యింత చదువుచదివికూడ కడకు తనకు నౌకరిపన్నైనా రాలేదని చింతించాడు. వేళకు తిండిలేదు. యిట్లు తుదకు ఆహారానికికూడ కష్టమై మామగారింట్లోనే వుంటూ వచ్చాడు. కేవలం నిరక్షరకుక్షులుకూడ తగు వుద్యోగాల్లో వుండుటచూచి తానుకూడ ప్రాకులాడాడు ఓ చిన్న వుద్యోగంకొరకు కాని విఫలమనోరథుడయ్యాడు. పగలంతా వీథులవెంబడి పిచ్చివానిమాదిరి తిరుగసాగెను. 'పేదవానికి పెన్నిధిదొరికినట్లు' అంతలో ప్రపంచ సంగ్రామము తటస్థించెను. ఏగోడమీదచూచినా యుద్ధపుబొమ్మలే! ఏబోర్డు వంకగాంచినా 'రిక్రూటు. రిక్రూటు'అను అక్షరాలే! ఎవరినోటవినినా యుద్ధమనుమాటయే! వేలకొలది యువకులు సంతోషంతో యుద్ధంలోచేరుటచూచాడు. చాలవరకు ఆలోచించాడు. తనకు అదిగాక వేరు దిక్కులేదని గ్రహించాడు. మామ మాటను మన్నింపక మందహాసంతో యుద్ధంలోచేరెను. మామ దీన్ని తెలుసుకొని యేమిచేయుటకుతోచక

లీలతోకూడ చెప్పక అట్లే ప్రొద్దుపుచ్చుచుండెను. అతడు యుద్ధంలో ఒక వున్నతపదవికి నాయకుడై నెలకు అయిదువందల రూపాయలు గడించుచూ తనకుపోను మిగిలిన డబ్బును మామకు పంపిస్తూవుండెను.

కుమార్తెతో అందరకు రామస్వామి యీలేఖను మరొకతూరి చదివి యంతటి సారాంశాన్ని చెప్పనారంభించెను. తనకొక భర్త కలడనికూడ తెలియని యీముద్దరాలికి మగుడు కలడన సంతోషం వుదయించెను. అంతలో ఘోరవార్తను తెలుప తండ్రికి నోటినుండి మాట రాజాలక కడకు లీలను దగ్గరకుతీసికొని "లీలా! మగడు మనోహరుని మ...ర...ణ...ము" కడపటిమాట చెవినిబడగనే ఆమె స్మృతితప్పి క్రిందబడిపోయె.!

తమాషాలు.

వి. వి. సుబ్బయ్యచౌదరి, I యు. సి.

1. (తండ్రి కుమారుని లెక్కలపేపరుచూస్తూ)

వెదవా! లెక్కల్లో యిన్నితక్కువమార్కులు తెచ్చేవేమిరా?

కొమారుడు:— నేనేకాదు నాన్నా! నాకన్నా ఆరుమార్కులు తక్కువ తెచ్చినవారు అయిదుమంది వున్నారు మాతరగతిలో.

2. (హోటలు యజమాని పాలవానితో)

ఏమయ్యా! యీరోజు పాలల్లో యిన్ని నీళ్లుపోశావ్!

పాలవాడు:— లేదండి యీదినం మాగేదె రెండుతొట్లనిండుకు నీళ్లుతాగింది.

3. వైశ్యుడు—(కొమారునితో) ఓరే! నాయనా! వీధిలోకిపోవద్దురా! సాయిబులు కత్తులు తీసికొని కనబడిన హిందువులపై దూకుతున్నారట!

కొమారుడు:—అదేమి నాన్న! పద! మనమిరువురము వారిని ఎదురిద్దాం!

వైశ్యుడు:— తాలరా వెదవన్నా! పోదువుగాని! నాకామాత్రం ధైర్యముంటే వీళ్లందరిని యెపుడో యమునికి ఒప్పజెప్పియుండేవాణ్ణి.

4. గోపాల్:—ఏమోయ్ కృష్ణా! యీదినం లెక్కల పరీక్షకురాలేదు? ప్రిపేరుకాలేదేమో!

కృష్ణ:— అదికాదోయ్! రాత్రంతా వర్కుచేశాను పస్టుమార్కులు మనకే రావాలని కాని ప్రొద్దున్నే వేణు కోరగా వానికిచ్చివేసితి. 'పరోపకారం మిదంశరీరం'

కొడుకోసము.

కె. భవానిశంకర్, I U. C.

సాయంత్రం అత్తయ్య ఆవుప్రక్కన చిన్నపీటచెక్కేసుకొని మోకాళ్లమధ్య పాలచెంబెట్టుకొని పాలుపిండబోతోంది. ఉష ఆవు పొదుగును గడ్డితోకుట్టిన దూడముట్టెతో కదుపుతోంది. ఆవు తనదూడే అనుకొని పొదుగును పాలతోనింపింది. అపుడు దానికళ్లు మాతృప్రేమతో ప్రకాశించాయి! చర్మం జలదరించింది!!

ఇంతలోనే రెవిన్యూ ఇనస్పెక్టర్ మోహన్‌రావు పాముకాటుచే పొలాలగట్ల చనిపోయాడని వార్తచేరింది. ఆమాట విన్నవెంటనే తల్లి పిడుగుపడినట్లు కాళ్లమధ్య చెంబు జారవిడిచి వెనక్కు విరుగబడిపోయింది. తన సంసారం మళ్లీ మామూలుస్థితిలోకి తీసుకరాబోతున్న కొడుకు పోయాడని తల్లి ఒకవైపున, తనకూ తనకొడుకు దత్తుకు ఆధారమైన నాథుడు పోయాడని ఉష వేరొకవైపున ఒక్కసారిగా గొల్లుమన్నారు. ఈ యేడ్పులకు ఆవు బెదిరింది. అత్తగారి కణతపై ఓతన్నుతన్నింది ఆ పశువు. ఆ తన్నుతోనే ఆమె మోహన్‌రావుని చేరింది.

* * * * *

మోహన్‌చేసిన అప్పులకే ఆస్తి సరిపోయింది. ఇల్లొకటిమాత్రం మిగిలింది. అదే పదివేలుగా చూచుకొంటూ ఆయింటిమీదవచ్చే అద్దెతో ఉష తన జీవితనావను నడుపుతోంది...

సుబ్బారాయుడుగారు రిటైర్డు తహసీల్దారు. ఉష యింట్లో ఒకరూములో అద్దెకున్నాడు. పాపం పిల్లలకోసం మూడోపెళ్లిచేసుకుంటే ఆమెకూడ చనిపోయినది. సుబ్బారాయుడుగారు ఉషను తనతోవుండి సంసారం సరిదిద్దమని రెండుమూడుసార్లు కోరేడు. తలవాచేటట్లు చీవాట్లుతిన్నాడు. ఉష తన యింటిని ఖాళీచేయమంది. కడకు రిజిస్ట్రీ నోటీసుకూడ యిచ్చింది కాని ఖాళీచెయ్యడానికి ఆరునెలలు టైము కోరాడు.

దత్తుకు జ్వరం చాల తీవ్రంగావుంది డాక్టర్ టైఫాయిడ్ అన్నాడు. మందు కొనడానికి చేతిలో చిల్లిగవ్వయినాలేదు. ఉష తన యిరుగుపొరుగువారల అడిగింది. కానీ

ఎక్కడ పుట్టలేదు సుబ్బారాయుడిగార్ని అడగడాన్కి మనస్సు వెనుకంజవేసింది. ఉష రోగి మంచందగ్గర కూర్చొంది. దత్తు మూల్గుతున్నాడు. అతని గుండెలు నెమ్మతిగా చేత్తోరాస్తోంది. కుర్రాడికి ఆయాసం ఎక్కువౌతోంది. "ఉష నీసుఖమే నాసుఖం నీకోసం నాదేహమేకాదు ప్రాణమైనా అర్పిస్తా" అని సుబ్బారాయుడిగారి దగ్గరకివెళ్లింది డబ్బుకోసరం.

దత్తుకి జ్వరంతగ్గింది. వానికోసం సుబ్బారాయుడు చాల డబ్బు ఖర్చుపెట్టేరు. దత్తు పూర్ణారోగ్యవంతుడయ్యాడు.

రోజులు గడిచాయి. వారాలు నిండాయి, సంవత్సరాలు సాగిపోయాయి. దత్తు అమలాపురంలో S.S.L.C. ప్యాసయ్యేడు. సుబ్బారాయుడిగారి ఖర్చుమీద యింటర్ చదవ డానికి మెద్రాసు వెళ్లేడు.

ఓనాడు సావిట్లో సుబ్బారాయుడుగారు, ఉషతోకూడ సోఫాలో కూర్చుండి యున్నారు. ఎదురుగా పిచ్చికెలు గంతులువేస్తున్నాయ్. తల్లిపిచ్చుక పిల్లపిచ్చుకలకు గింజలేరుకొచ్చి పెడ్తోంది. తల్లిపిచ్చుక మరికొన్ని గింజలకోసం ప్రక్కకెళ్లింది. యింతలో ఓ బొంతపిచ్చుకపిల్లవచ్చి తక్కిన పిచ్చుకలను పారదోలి ఆగింజల్ని తింటోంది. తల్లిపిచ్చుక ఏంచెయ్యలేక గుడ్లనీరు కారుస్తోంది.

యిదంతా ఉష, సుబ్బారాయుడుగారు చూస్తూనేవున్నారు. ఒక్కసారిగా ఉష "చాలమారములో వున్నాడబ్బాయ్. యిప్పుడేంచేస్తుంటాడో" అంది. సుబ్బారాయుడు వెంటనే అందుకొన్నాడు "అందరిపిల్లలు ఏంచేస్తుంటారో అదే[illegible]టాడు" అన్నాడు విసుగుతో.

సుబ్బారాయుడిగారికి పరలోకచింత ఎక్కువైంది. పరలోకసౌఖ్యంకోసం యిహ లోకంలో రంగారావుని పెంచుకున్నాడు. రంగారావుకూడ దత్తు కాలేజీలోనే B.A., చదు వుతున్నాడు. రంగారావుకూ, రంగారావుతండ్రికే దత్తంటే పడదు. దత్తును నలుగురిలో అవమానపరచడం మొదలెట్టాడు. తమసొమ్ము అన్యాయంగాతింటున్నాడని ఎత్తిపొడిచేరు. అపుడపుడు ఉషనుకూడతిట్టేవారు. దత్తిది భరించలేకపోయాడు. సుబ్బారాయుడిగారి తనకిక డబ్బు పంపవద్దని తల్లి ఉషకు తన్నిక మరచిపొమ్మని వుత్తరం రాశాడు.

ఉష, సుబ్బారాయుడుగారు దత్తుకోసం దేశదేశాలువెతికారు. వృధా కాళ్లతిప్పటే! ఫలంలేదు !

సాయంత్రం ఉష వేపచెట్టుక్రింద నిలుచుంది. చెట్టుమీద కాకిపిల్ల తల్లి కనబడ లేదని తహతహలాడ్తోంది. ముగకాకి ఏమిటో ఓదార్చి ఆడకాకినిగూట్లోకి తీసుకవెళ్లింది. ఎదురుగా పాలవాడు ఆవు పొదుగును గడ్డితోకుట్టిన దూడముట్టెతో కదుపుతున్నాడు. ఆవు తన దూడే అనుకొని మోసపోయి పొదుగును పాలతో నింపింది. ఇంతలో సుబ్బా రాయుడుగారువచ్చి ఉష ప్రక్క నిలబడ్డాడు. ఉష సుబ్బారాయుడిగార్తో "మోసపోయిన ఆవనువే నాకంటేనయం" అంది. "లోకంతీరే అంత" అన్నాడు సుబ్బారాయుడుగారు. "అంతేకాదు ఒక్కొడుకు సుఖంకోసం అవస్థపడితే యింకొక్కనికి తల్లికాబోతున్నా" అంది కళ్లనీరు గారుస్తూ.

ನಲಿಯುವ.

K. Rachappa, IV U. C.

ಹೃದಯ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ
ಮುದದಿ ಮಮತೆಯ ಬೀರಿ
ಮನದ ಕೊರತೆಯ ನೀಗಿ
ಪ್ರೇಮ ಬೀರುವ
ಕೂಡಿ ನಲಿಯುವ

ಮನವ ಬಿಲ್ಲನು ಗೆಯ್ದು
ಪ್ರೇಮ ಬಾಣವ ಹೂಡಿ
ಕಾಮ ರತಿಯನು ಗೆಲ್ದು
ಪ್ರೇಮ ಬೀರುವ
ಕೂಡಿ ನಲಿಯುವ

ಜೊನ್ನ ತೊಟ್ಟಿಲ ಗೆಯ್ದು
ವಿಶ್ವ ಶಿಶುವನು ಮಡಗಿ.
ಪ್ರೀತಿ ಗೀತೆಯ ಪಾಡಿ
ಪ್ರೇಮ ಬೀರುವ
ಕೂಡಿ ನಲಿಯುವ

ಸರಳ ನೌಕೆಯ ನೇರಿ
ಜಗದ ಕಡಲಲಿ ಸಾಗಿ
ಸೊಗದ ಸೊದೆಯ ನುಂಡು
ಪ್ರೇಮ ಬೀರುವ
ಕೂಡಿ ನಲಿಯುವ.

ಬೆಳಕು.

T. M. Sivanandaswamy, II U. C.

ಸ್ಥಳದ ಮೇಲಾಟದಲಿ
ಮನ ನೊಂದು ಬೆಂಡಾಗೆ,
ಬಾಲಕನೆ, ಬಾ, ಇಲ್ಲಿ
ಸ್ಥಳ ಇಹುದು!

ಸುಖವಾದ ಪಾಠವಿದೆ
ಮನದಣಿವು ದೂರಾಗೆ,
ತಣಿಯುಲು ನಿನ್ನ ಬಯಕೆ
ಸರಸತಿಯ ಸನ್ನಿಧಿ ಇದೆ,
ಮನದ ತಾಪವ ಕಳೆಯೆ
ಕಾವ್ಯಗಳಾ ಹೊಳೆ ಇದೆ;
ಪಾಠಕನೆ, ಬಾ, ಇಲ್ಲಿ:
ತೃಪ್ತನಾಗುವೆ ಇಲ್ಲಿ
ಶಕ್ತನಾಗುವೆ ಇಲ್ಲಿ
ಪೂರ್ಣನಾಗುವೆ ಇಲ್ಲಿ
ಈಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ.

ನಿನ್ನಾಸೆ ಮಾಸುತಿರೆ,
ನಿರಾಶೆಯು ಹೆಚ್ಚುತಿರೆ,
ಬಯಕೆಗಳು ಅಳಿಯುತಿರೆ,
ಮುಂಬೆಳಕು ತೋರದಿರೆ,
ಓದುಗನೆ, ಬಾ, ಇಲ್ಲಿ
ಇದ್ದು ನೋಡು.

ಪಾಠಗಳ, ಆಟಗಳ,
ಓಟಗಳ, ನೋಟಗಳ,
ಹಿಗ್ಗುಗಳ ಸುಗ್ಗಿಗಳ;
ಹಸಿವಳಿಯೆ, ಒಡಲುಬ್ಬೆ
ಮನಹಿಗ್ಗಿ ಸಂತಸದಿ
ಎಲ್ಲ ದೊರೆ ತವನಂತೆ
ಇದ್ದು ಬಿಡು ಇಲ್ಲಿ.

ನಮ್ಮ ಕಳಾಶಾಲೆ.

M. Kotrappa, II Class.

(ಧಾಟಿ: "ಒಂದಿರುಳು ಕನಸಿನಲಿ" ಎಂಬಂತೆ)

ಹಿಂದೊಂದು ಕಾಲದಲಿ
ಮುಂಗದನ ಸಮಯದಲಿ
ಕಂಗಾಲ ಹರಿದು–ಇತ್ತು
ಕುಲಪತಿಯ ನೆರವಿನಲಿ
ಕಾಲೇಜು ಮೆರೆದಿರಲು
ಬಲುಕಾಲ ಬದುಕಿ–ಇತ್ತು ॥ಪ॥

ಪೌರಜನ ಸಹಕಾರ
ತರುಣಜನ ಜಯಕಾರ
ಹರಿದಂದು ಬೆಳಗುತಿತ್ತು
ಸರಸತಿಯ ಮಮಕಾರ
ವರಲಕುಮಿ ಧನಗಾರ
ಪರಿದಂದು ತೊಳಗುತಿತ್ತು. ॥೧॥

ಹಿಂದೊಮ್ಮೆಯಾಂಧ್ರದಲಿ
ಇಂದು ಮದರಾಸಿನಲಿ
ಸಂದು ಮುದುಡಿ ಕೊಂಡಿಹುದು
ಕಳೆದುಕೊಂಡಿಹುದಳಲಿ
ನಲಿ, "ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ*
ವ" ದಕೆ ಕಂಪಿಸು ತಲಿಹುದು. ॥೨॥

ಜರಿಯು ತಿಡ ದೇಹವನು
ಕರುಣಾಳು ಕುಲಪತಿಯು
ಬರಸೆಳೆದ ನಪ್ಪಿದಾಗ
ನಸುನಗುತ ಮುಂಬರಿದು
ವಸುಧೆಯೊಳುತಲೆಯೆತ್ತಿ
ಕಸುವಿಂದ ನುಗ್ಗಿತಾಗ ॥೩॥

ಕವಿರವಿಯ ನನು ಬರಿಸಿ
ಕವಿವಾಣಿ ಯಿಂದೊಗಿಸಿ
"ಜನಗಣ"ವ ಸೆಳೆದುದಾರು?
ಥಿಯಾಸಫಿ ಜನದರಸಿ
ಆಯುದಾಯುಗಳಪರಸಿ
ಇದಕೆ ಕಳೆಯಿತ್ತುದಾರು? ॥೪॥

* ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ (National University)

கவிஞன் கனவு

மே. நா. மெய்யப்பன்—முதல் வகுப்பு.

எனக்கு வயது பதினெட்டு இருக்கும். நான் மிகவும் அழகானவன் என்று எனது நண்பர்கள் சொல்லுவார்கள். ஆனால் எனக்குமட்டும் என்னவோ என் ஜானகிதான் என்னைவிட அழகு என்று தோன்றும்.

ஒரு நாள் மாலை வேளையிலே—மதி கண்டு மல்லிகை மலரும் வேளையிலே—யாராலும் தொட முடியாத இளங் கன்னியர் சேலையைத் தொட்டு மேலே தூக்கிச் செல்லும் தென்றற் காற்றின் இன்பம் நுகர்ந்தபடி மெல்ல நகர்ந்து ஆற்றங்கரை யோரத்தினிலே சென்று தனியான தோர் மேடை மிசையே ஏதேதோ எண்ணியபடி உட்கார்ந்து விளர்ந்த வானத்தின் நீலநிறத்திடை தன்னந் தனியே தோன்றும் சந்திரனையும்—சலசலவென ஓடும் பளபளா நீரின் மிசைத்துள்ளிக் குதிக்கும் நிறக்கெண்டை மீனையும் கண்டு களித்திருந்தேன். மலரின் மெல்லிய நாற்றத்திடையே புல்லிய இனிய குரல் ஒன்று கேட்டது. அது கோலக் குயிலின் குரல் என்று நினைந்து நின்று உருகியிருந்தேன். அப்பொழுது என் கண்களை யாரோ மூடினார்கள். எனக்கோ அது ஆணோ பெண்ணோ என்று தெரியவில்லை. சற்று மயங்கிப் பின் ஏதோ நினைத்தபடி சட்டென்று மூடி யிருந்த கையை மெல்லத் தடவினேன். வளையல் தென்பட்டது. எனவே அது ஒரு பெண் என்று அரை குறை நெஞ்சுடன் நிச்சயித்தேன். ஆனால் அது என் ஜானகியா அல்லது வேறு யாருமா என்று ஐயம் சிறிது உண்டாயிற்று. எனவே மேலும் தடவினேன். மூக்குக் கண்ணாடி தென்பட்டது. உடனே ஜானகி என்று கூவிக் கொண்டே அவள் மெல்லிய கன்னத் தருகே என் கைகளைக் கொண்டு போனேன். பின்னர் இருவரும் சுதந்திரமாகத் திரியும் சின்னஞ் சிறு பறவைகளைப் பார்த்தபடியே ஆற்றினிலே மிதந்த படகினிலே ஏறி உட்கார்ந்தோம். அப் பொழுது எனக்கிருந்த மட்டற்ற மகிழ்ச்சியையும் கட்டற்ற களிப்பையும் சொல்ல இந்த நாவும் போதாது. எழுத இந்தக் கையும் போதாது. இதற்கு இடையில் உங்கட்கு ஒன்று சொல்ல மறந்து விட்டேன். நான் ஒரு இளந்தமிழ்க்காளை, என் ஜானகி ஒரு சேர நாட்டு நறும் பழம். பின்னர் இருவரும் படகைத் தள்ளியபடியே சுந்தரத் தெலுங்கினிலே இனிய பாட்டு இசைத்து மெல்ல நகர்ந்து சென்றோம். இதையெல்லாம் கேட்கும் பொழுது உங்கட்கு ஏதேதோ காதலாம் கத்தரிக் காயாம் என்றெல்லாம் தோன்றும். நீங்கள் மட்டும் காதலைக் கத்தரிக்காய் என்று நினைத்து விடாதீர்கள். உலக மகா கவி காளிதாஸனும் கம்பனும் காதலையே கடவுளாகக் கூட எண்ணி யிருப்பார்கள், ஏன்? அந்த உலகம் போற்றும் உத்தமன் காந்தி கேட்கின்றானே "ராம ராஜ்யம்" அதை ஆண்ட ராமன் என்ன செய்தான் தெரியுமா? சீதை மாடிமேல் நின்று ஆண் அன்னமும் பெண் அன்னமும் குளக்கரையிலே இன்பமாகக் காதல் நாடகமாடுவதைக் கண் கொட்டாது கவனமாகப் பார்த்து நின்றாள். அப்பொழுது கரு நீல நிற ராமன் மெல்லக் கோமுனி யின் பின் சென்றதைப் பார்த்தாள். அவ்வளவுதான் அவளுடைய மனம் அன்னக் குளத்தைவிட்டு வண்ணக் குளத்திற்குச் சென்று விட்டது. இராமனும் மேலே நோக்கினான் சீதையும் கீழே நோக்கினாள். இருவர் கண்களும் ஒன்றுடன் ஒன்று ஏதோ வெகு நாளாகப் பழகியதுபோல் பார்த்துப் பேசிக் கொண்டனவாம் என்று கம்பர் சொல்லுகிறார்—நான் சொல்லவில்லை.

இதே இடத்தில் மற்றொன்றையும் நினைவூட்டுகின்றேன். துஷ்யந்தனும் சகுந்தலையும் முதன் முதலிலே வனத்திடைச் சந்தித்த பொழுது அவர்கள் அகமும் முகமும் ஒன்றுபட்டதனா லன்றோ அவர்கள் முதலிற் களவு மணம் புரிந்துகொண்டு பின் மணம் புரிந்து கொண்டார்கள்.

எனவே தான் நமது தமிழ் ஆன்றோர்கள் காதலைத் தமிழனுக்குரிய தனி பண்பாகக் கொண்டார்கள். தமிழ் ஆன்றோர்கள் தங்கள் கவிதையிலும் முதலில் களவு மணம் என்ற பகுதி யையும் உண்டாக்கி யிருக்கிறார்கள். முற் காலத்தில் தமிழ்த் தொண்டைமான் முதல் தோட்டி வரை காதல் மணம் புரிந்து கொண்டு இல்லற வாழ்க்கையை இனிதே நடத்தினார்கள் என்பது அக நானூறு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, கம்ப ராமாயணம் முதலிய பண்பட்ட செந்தமிழ் நூல்களால் அறியக் கிடக்கின்றன. அது நாளாக ஆக நாகரிக நச்சுமரம் பழுத்து நல்ல சிறந்த சில பல பண்புகளைக் கெடுத்துவிட்டது. இப்பொழுது நம் செந்தமிழ் நாட்டினிலே காதல் மணம் காணுதல் என்றால் "கூன் குருடு செவிடு இன்றி மானுடராய்ப் பிறத்தல் அரிது" என்று பகர்ந் தாளே பாட்டி அந்த நிலைக்கு வந்து விடுகின்றது. தலைவனும் தலைவியும் கூடி இல்லற வாழ்க் கையை இனிதே நடத்த வேண்டுமானால் அவர்களுக்குக் காதல் மணம் கண் போன்றது. ஆத லாற்றான் அரும் பெரும் கவிஞன் பொய்யில் புலவன் வள்ளுவன் காமத்துப்பால் என்று ஒரு பகுதி யைத் தன் குறளிலே வகுத்தான்.

இதே கொள்கையையே பிற் காலத்துத் தமிட் கவிஞர்களும் கையாண்டிருக்கின்றனர் என்பது அவர்களது காவியங்களின் மூலம் அறியற்பாற்று. நம் காலக் கவி பாரதிக்கும் இக் கொள்கை உண்டு என்பது கீழ்க்கண்ட அவரது பாடல் மூலம் அறியலாம்.

"சிந்துநதி மிசையின் மேலே
சேர நாட்டிளம் பெண்களுடனே
சுந்தரத் தெலுங்கினிற் பாட்டிசைத்துத்
தோணிகள் ஓட்டிவிளையாடி வருவோம்."

என்று கவிஞன் பாரதி கனவு கண்டு பாட்டாக எழுதிச் சென்றான். அதை நாங்கள் நிரூபித்த ந்த நிலையிலே எங்களைக் கண்டு இருந்தால் என்ன களிப்பு அடைந்திருப்பான் தெரியுமா !?

அனுமானும் அசோகவனமும்

அரங்கசாமி—இரண்டாம் வகுப்பு.

"அஞ்சிலே யொன்று பெற்றான் அஞ்சிலே யொன்றைத்தாவி
அஞ்சிலே யொன்றாறாக ஆரியர்க்காக ஏகி
அஞ்சிலே யொன்று பெற்ற அணங்கைக்கண் டயலாரூரில்
அஞ்சிலே யொன்று வைத்தான் அவனம் மையளித்துக்காப்பான்.

அனுமான் அஞ்சனை வயிற்றில் பிறந்த காற்றின் மைந்தன். பலகலையும் பகலவனிடம் கற் றுணர்ந்த பேரறிஞன். அரிய காரியத்தையும் எளிதிற் செய்யும் ஆற்றல் அமைந்தவன். அஞ்சா நெஞ்சம், எஞ்ஞா வன்மையும் படைத்தவன். இளம் பருவத்திலேயே கதிரவனைப் பற்றச் சென்று இந்திரனது குலிசத்தால் இடிபட்டு வீழ்ந்தபோது தகப்பன் வருந்த அங்கு கூடிய நான்முகன் முதலிய இமையவர்கள் இறவா வரமும் அளவிலா ஆற்றலும் அரக்கர் குலத்தினை யழித்து அருள் பெரும் வரமும் அளித்தனர். இவ்வாறு வரத்தாலும், உரத்தாலும் சிறந்த அனுமான் சொல்லின் செல்வனாக விளங்கினான்.

சுக்கிரீவனுக்கு உற்ற துணையாய் அமைந்த இவன் வாலியை வெல்ல உறு துணையை நாடி யிருந்தபோது சீதையை இழந்து தேடிக்கொண்டு இராம இலக்குமணர்கள் வருகின்றனர். அவர் களுடைய முகத்தையும், அகத்தையும் அங்க அமைப்பையும் ஆராய்ந்து தக்க துணையென மதித்து

அவர்களைத் தன் வாக்கு வன்மையால் நண்பர்கள் ஆக்கிக் கொள்கின்றான். பின்னர் வாலியைக் கொன்று சுக்ரீவனுக்கு அரசளிக்க, சீதையைத் தேடும் முயற்சியில் தென் திசை நோக்கிச் செல்கின்றான். எங்கும் தேடிக் காணாது சடாயு தமையன் சம்பாதி சொல்ல, சீதை இராவணனால் சிறையுற்றதை யறிந்து இலங்கைக்குச் செல்கின்றான். இலங்கையில் எங்கும் தேடிக் காணாது கலங்கிக் கடைசியாக அசோகவனத்தை யடைகின்றான்.

இச் சோலையில் சென்று தேடிக் காண்பேனாயின் என் சிறுமை தீரும். கண்டிலேன் என்னில் பின்னர் யான் செய்தற்குரியது ஒன்றும் இல்லை. அம் மலையின்மீது இவ்விலங் கையைமோதி, அழித்து என் உயிரையும் விடுவேன். என்று மனம் துணிந்து இராகவன் தூதன் அச் சோலையில் புகுந்தான். அங்கு புலியின் கூட்டத்தில் அகப்பட்ட பெண் மான்போல அரக்கியர் குழாத்திடை இருந்து, நடுங்கி வீழ்தலும் எழுதலும், விம்முற்று ஏங்குதலும், இராமனை எண்ணித் தொழுதலும், துன்பமுற்று பெருமூச் செறிதலும், அழுதலும் என்னும் இவைகளைச் செய்தலன்றி வேறு ஒன்றும் அறியாளாய் "சென்ற இலக்குவன் ஸ்ரீராமனைக் கண்டிலனோ! கடலுக்கிடையே இலங்கை இருப்பதை அறியார்களோ? இக் கொடியவன் என்னை எடுத்து வந்தது தான் அவர்களுக்குத் தெரியாதோ? இத்துணைக் காலம் சென்றமையால் இராவணன் கொன்று தின்றிருப்பான் என்று திரும்பினரோ? இன்னும் எவரேனும் போர் புரிதற்கு வந்தனரோ? தாயரும் தம்பியரும் வந்து அயோத்திக்கு அழைத்துச் சென்றனரோ?" என பலவாறு எண்ணி ஏங்கும் சீதை தாயினும் அன்புமிக்க திரிசடையை நோக்கி, "அன்னாய் யான் கூறுவதைக் கேள். நன்மை வரப்போகின்றதோ அன்றி தீமைதான் விளையுமோ அறியேன். என் இடக் கண்ணும் இடது புருவமும் துடிக்கின்றன. என் கணவன் அரசு துறந்து கான் புகுந்த காலத்தும், நஞ்சம் அனைய வஞ்சம் புரிந்த நாளையினும் வலம் துடித்தது. இப்போது இடம் துடிப்பதால், என்பால் மனமிரங்க அஞ்சாதே என்று உரைக்க வருவார் எவர் ஆராய்ந்து சொல்வாய்" எனக் கேட்டு மனம் மகிழ்ந்த திரிசடை, "இங்குண்டான சோபனம் நன்று, நன்று. நீ உன் கணவனை அடைதல் உண்மை. பொன்னிறமுடைய வண்டு ஒன்று உன் காதருகே மெல்ல வந்து ஊதிச் செல்கின்றது அதனால் உன் கணவரிடமிருந்து தூதுவர் எவரேனும் வருவர் என்பது திண்ணம்" என்று கூறி, தான் கண்ட கனவை எடுத்துரைத்து, இனி இராவணன் அழிவது திண்ணம், என்று தேற்றினாள். அவ்வாறு தேற்றும் போது, மரக்கிளையில் இருந்த அனுமான் சீதையைக் கண்டான்.

"மேகத்தை கிழித்தெழும் மின்னலைப் போல கரிய அரக்கியர் கூட்டத்தில் விளங்கும் இப் பெண் சீதையாகத்தான் இருத்தல் வேண்டும். இன்னும் அறம் அழிந்திலது யானும் இறவேன். தேடினேன். கண்டு கொண்டேன். இவள் தேவிதான். இதில் ஐயுறவில்லை" என்று ஆடினான் பாடினான். அங்கும் இங்கும் பாய்ந்து ஓடினான் உவகையாகிய தேனை உண்டு களித்து உலாவினான். "எம்பிரானுக்குரிய என் அடிமை பிழைத்திலது. குற்றமில்லாத இவ்வுருவத்தில் காணப்படும் இலக்கணங்கள், வள்ளல் இராமன் உரைத்த உரையோடு சிறிதும் மாறுபடவில்லை. கள்ள அரக்கன் கமலக் கண்ணனது உள்ளத்தில் உறையும் உயிர் போன்றவளை அந்தோ! இங்கேயா ஒளித்து வைத்தான் மூன்றுலகத்தையு முறைகெடச் செய்த பாவி தன் உயிரைப் போக்கிக் கொள்வதற்குச் செய்த பண்பு போலும் இது, நோக்குமிடத்து இராமன் பாம்பணை நீத்த பரமனே இவள் மலரின் நீங்கிய மகளே. மாசுண்டமணி போல தேசிழந்து தேம்புகின்றாள். இவளது கற்பும் காதலும் பழுதுபடவில்லை. அறத்திற்கும் அழிவுண்டோ! இராகவன் புயத்தையோ, இந் நங்கையின் மனத்தின் மாண்பையோ, ஜனகர் தம் குலத்தையோ, எதனைப் புகழ்வேன்? மூவரும் முறை தவறிலர், [illegible] நெறி பிழைத்திலர். அறத்திற்கும் அழிவில்லை. இனிச் செய்வதற்கு அரி[illegible] இக்[illegible] அரக்கியர் கையிலகப்பட்ட பொறுக்க ஒண்ணாத துன்பத்திற்கு [illegible] இவள் உயிர் தாங்கி இருப்பது அருமையினும் அருமையாகும். இவளைத் தருமம் தான் [illegible]தோ, இராவணன் செய்த இவ்வினை தான் காத்ததோ, அன்றி இவளது கற்புதான் காத்ததோ உரைப்பதற்கு அரிது" என்று எண்ணமிட்டு நின்றனன்.

Printed at Tirumalai-Tirupati Devasthanams Press, Tirupati—No. of Copies 4 0

[illegible]